

டுய்வென்

சிங்கிஸ் ஐட்மட்வ்

எனது அறையின் ஜன்னல்களை திறக்கிறேன். மெல்லிய பூங்காற்று அறையை நிறைக்கிறது. மங்கலான நீலஒளியில், எனது புது வரைபடத்திற்கான ஓவியத்தை நினைத்து பார்க்கிறேன். ஓவியங்கள் பல, ஒவ்வொன்றிற்கும் அதன் தொடக்கத்திற்கு திரும்ப திரும்ப செல்ல வேண்டியது இருக்கும். முழு ஓவியத்தை இன்னும் உணர முடியவில்லை. ஓவியத்தின் கருவை இன்னும் கண்டுகொள்ளவில்லை, அது திடீரென தவிர்க்க முடியாத ஏதோ ஒன்றாக மனதை வந்தடையும். மனதிற்கு பிடிபடாமல் கோடை கால விடியலை போல் மெல்ல மெல்ல தெளியச்செய்யும். மறையும் ஒளியில் தரையை பார்த்தபடி சிந்தனையில் மூழ்குகிறேன்... இது ஒவ்வொரு முறையும் நிகழும். ஒவ்வொரு முறையும் எனது ஓவியம் தெளிவற்ற நினைவாய் மட்டுமே இருக்கும்.

எனது ஓவியம் முடிவதற்கு முன்னாள் அதை பற்றி நெருங்கிய நண்பர்களிடம் கூட பேசுவதில்லை. இது ஒன்றும் என் படைப்பின் மேல் விழும் பொறாமைக்காக அல்ல, ஒரு குழந்தை வளர்ந்தபின் எப்படி இருக்கும் என்பதை தொட்டிலில் இருக்கும் போதே சொல்ல முடியாதல்லவா. அதே போல்தான், பாதி வரைந்த படத்தில் இருந்து ஓவியத்தை கணிப்பதும். அனால் இந்தமுறை மீறப்போகிறேன், இதை அனைவரும் கேட்கும்படியாக கூறவேண்டும், இல்லை, இந்த முடியா ஓவியத்தின் நினைவுகளை அனைவரிடமும் பகிரவேண்டும்.

இது திடீர் சலனமல்ல. இதை தவிர வழியுமில்லை, இக்கதையை என்னுள் வைத்துக்கொண்டு இதற்குமேல் செல்ல முடியவில்லை. என்னை இறுகப்பற்றிய கதை, என்னை வரையைத்தூண்டிய கதை, என்னால் மட்டுமே வரைந்து விட முடியும் என்று தோன்றவில்லை. நிறைந்து தழும்ப இருக்கும் கிண்ணத்தை பிடித்து கொண்டிருக்கும் உணர்வு, கொட்டிவிடுமோ என்ற பயம். அதனால் தான் மக்களின் அறிவுரை தேவைப்படுகிறது, நான் என்ன செய்ய வேண்டுமென்று, என்னோடு வரைபடத்தின் முன் நின்று, நினைவுகளை பகிர்வது மூலமாய்.

அருகில் வாருங்கள், முழுமனதுடன், இக்கதையை சொல்ல வேண்டியது எனது கடமை...

எங்களது குர்சுரேயு கிராமம் மலையடிவாரத்தில், பெரும் பள்ளத்தாக்குகளில் இருந்து வரும் ஓடைகளின் சத்தத்துடன், ஓர் மேட்டுநிலத்தில் உள்ளது. கிராமத்திற்கு கீழே மஞ்சள் பள்ளத்தாக்கு, அது மிகப்பெரிய கசாக் பள்ளத்தாக்கு. பிளாக் மெளண்டைன் உடன் இணைக்கப்பட்டு, சமவெளி முழுவதும் ரயில்வேயின் இருண்ட கோடு மேற்கு அடிவானத்தை நோக்கி ஓடுகிறது.

கிராமத்தின் பின்புறம் உள்ள குன்றில் இரண்டு பெரிய பாப்லர் மரங்கள் உள்ளன. எனக்கு ஞாபகம் இருக்கும் காலத்தில் இருந்து அம்மரங்கள் உள்ளன. குர்குரேயு கிராமத்திற்கு எந்த திசையில் இருந்து வந்தாலும், முதலில் தெரிவது அவ்விருமரங்கள் தான், குன்றின்மேல் நமக்கு வழி காட்டும் கலங்கரை விளக்கம் போலே. என் உணர்வுகளை தெளிவாக சொல்ல முடியவில்லை - ஒருவேளை அது எனது பொக்கிஷமான இளம்பருவ நினைவுகளினாலோ அல்லது நானொரு ஓவிய கலைஞனாக இருப்பதினாலோ தெரியவில்லை. எதுவானாலும், ஒவ்வொரு முறை நான் ரயிலை விட்டிறங்கி வீட்டை நோக்கி சமவெளியில் செல்லும் போது, தொலைதூரத்தில் இருந்தே கண்கள் என் பிரியமான பாப்லர் மரங்கள் நலமாக உள்ளனவா என்று தேட ஆரம்பித்து விடும். அவை உயரமாக இருந்தபோதிலும், அவ்வளவு தொலைவில் இருந்து தெரியும் என்று எதிபார்க்கவில்லை, ஆனால் அவை என் கண்களுக்கு எப்பொழுதும் தெளிவாக தெரிந்து கொண்டே இருந்தன.

எத்தனை முறை எங்கிருந்து குர்குரேயு சென்றாலும், என்னுள் இருக்கும் ஏக்கம் "எப்போது எனது இரட்டை பாப்லர் மரங்களை காண்பேன்? எப்பொழுது வீடு வரும் ? எனக்கு செய்ய வேண்டியதெல்லாம், குன்றின் மேல் உள்ள அவ்விரட்டை மரங்களின் அடியில் போய் நின்று அதன் இலைகளின் உரசல்களை கேட்டுக்கொண்டே இருப்பதுதான்."

பல வருடங்கள் கழித்து அதன் ரகசியத்தை கண்டுகொண்டேன். அவை உயரத்தில் உள்ளன, எந்த திசையில் இருந்து காற்று வீசினாலும், எவ்வளவு சிறிதாயினும், அத்தென்றலுக்கு கூட அதன் ஒவ்வொரு இலையுமே உணர்ந்து அசைந்தன.

இந்த எளிய உண்மை எனக்கு ஏமாற்றம் அளிக்கவும் இல்லை அம்மரங்கள் மீதான என் குழந்தைத்தனத்தை பறிக்கவும் இல்லை, இன்றும் அந்நினைவுகள் அவ்வாறே உள்ளது. இன்றுவரை அவ்விரு மரங்களும் அற்புதமான உயிர் இனங்களாகவே கருதுகிறேன். அங்கே, அதன் காலடியில், என் இளமை பருவத்தை விட்டுவிட்டு வந்தேன், உடைந்த பச்சை மாயக்கண்ணாடி போல்...

எங்கள் கோடை விடுமுறை தொடங்குவதற்கு முன்பு பள்ளியின் கடைசி நாளில், எங்களில் ஒரு கூட்டம் அங்குள்ள பறவை கூடுகளை சூறையாட செல்வோம், குன்றின் மேல் முந்தி அடித்து கொண்டு. அவ்விரு ராட்சதர்கள், பக்கவாட்டில் அசைந்து எங்களை நிழற்பகுதிக்கு வரச்சொல்லுவது போல் இருக்கும். ஆனால் எங்கள் மோசக்கார கும்பல், கிளைகளின் நடுவே ஊடுருவி சென்று பறவைகளின் ராஜ்யத்தில் அழிவை ஏற்படுத்தும். பறவைகள் சிறகடித்து கூச்சலிட்டு எங்கள் மேல் பறக்கும். ஆனால் எங்களுக்கு அதை பற்றி கவலையில்லை. எங்களோடு அது எம்மாத்திரம்? நாங்கள் உயர ஏறிக்கொண்டே இருந்தோம் - யார் எங்களுள் வேகத்துடன் கூடிய பலசாலி என்று ! திடீரென்று, ஏதோ மாயம்

போல், எங்கள் முன் ஒரு அழகான உலகம் ஒளிர்கிறது. அதன் ஆடம்பரம் எங்களை திகைப்பூட்டியது. நாங்கள் மூச்சை பிடித்து கொண்டு, அரவமில்லாமல் அசைவில்லாமல், எங்களது கூட்டை கலைக்கும் திட்டத்தை மறந்து கீழே பார்த்துக்கொண்டிருந்தோம். உலகத்தின் மிகப்பெரும் கட்டிடமாய் எண்ணிக்கொண்டிருந்த கூட்டுப்பண்ணை ஒரு சிறு கொட்டகை போலே தெரிந்தது. கிராமத்தை தாண்டி பராமரிக்க பட்ட புல்வெளி மூடுபனியால் பளபளத்தது. தொலைதூரத்தில் நாங்கள் அறிந்திடாத நிலப்பரப்புகளும் நதிகளும் வெள்ளிக்கோடுகள் போல் தெரிந்தன. மரங்களோடு ஒட்டிக்கொண்டு எங்களுக்குள் வியக்கிறோம் : இதுதான் பூமியின் முடிவா இல்லை இதைத்தாண்டி வானம், மேகக்கூடங்கள், நதிகள், புல்வெளிகள் உள்ளனவா ? அங்கு வீசும் பேய் காற்றும் இலைகளும், அப்புல்வெளிக்கு அப்பால் உள்ள மாயக்கதைகள் பேசுவதை கேட்டு கொண்டிருப்போம்.

மெல்லிய காற்றின் சத்தத்துடன் தொலைதூரத்து அப்பால் உள்ள நிலங்களை நினைத்த போது என் மனதில் பயமும் உற்சாகமும் கலந்து இருந்தது. இப்போது தோன்றுகிறது, இப்பாப்லர் மரங்களை நட்பு யார் என்று. இதை நட்பு வர் என்ன கனவுகளுடன் இருந்தார், இதை நட்பு பொழுது என்ன சொல்லி மண்ணில் ஊன்றினார், எந்த நம்பிக்கையில் இதை பராமரித்து வளர்த்து வந்தார்?

ஏதோ காரணத்துக்காக, எங்கள் கிராமவாசிகள் அக்குன்றை "டுய்வெனின் பள்ளி" என்று அழைத்தார்கள். அந்நாளில் தனது குதிரையை தேடிக்கொண்டிருந்த ஒருவர் வழியில் சென்றவரை கேட்டார்: "எனது செம்மண் நிறக்குதிரையை எங்காவது பார்த்தீர்களா ?" அதற்கு அவர் : "சில குதிரைகள் டுய்வெனின் பள்ளி அருகே மேய்வதை பார்த்தேன், அதில் உங்கள் குதிரையும் இருக்கலாம்" என்று கூறியது நினைவில் உள்ளது. குழந்தைகள் நாங்களும் அக்குன்றை டுய்வெனின் பள்ளி என்றே அழைத்தோம், ஏன் அந்த பெயர் என்று அறியாமல், வெறுமனே பெரியவர்களை பின்பற்றி, "வாருங்கள், நாம் அனைவரும் டுய்வெனின் பள்ளிக்கு சென்று அந்த சிட்டுக்குருவிகளை பயப்படுத்தலாம்," என்று எங்களில் ஒருவர்.

முன்பொரு காலத்தில் அங்கே ஒரு பள்ளிக்கூடம் இருந்ததாக மக்கள் கூறினர். அதற்கான எந்த தடயமும் அங்கு நான் பார்த்ததில்லை. சிறுவனாக அந்த இடத்திற்கு சென்று ஏதேனும் கட்டிடத்திற்கான அடையாளம் உள்ளதா என்று தேடியுள்ளேன், ஆனால் எதுவும் கிடைத்ததில்லை. ஒன்றும் இல்லாத குன்று டுய்வெனின் பள்ளி என்று அழைக்கப்பட்டது எனக்கு வித்தியாசமாக இருந்தது. ஒரு நாள் பெரியவர்களிடம் கேட்டேன் யார் அந்த டுய்வென் என்று. அதில் ஒருவர் அலட்சியமாக கூறினார் : "டுய்வெனா ? ஏன், அவன் இங்குதான் வாழ்கிறான், இப்போது நொண்டி, செம்மறி ஆடுகளின் டுய்வென்.

அதெல்லாம் நீண்ட காலத்திற்கு முன்னால்; டூய்ஷென் அப்போது கொம்சோமால் அமைப்பின் உறுப்பினராக இருந்தான். அந்த குன்றின் மேல் உடைந்த கொட்டகை ஒன்று இருந்தது, அதில் டூய்ஷென் பள்ளியை ஆரம்பித்தான். குழந்தைகளுக்கு கற்பிக்கவும் செய்தான். ஏதோ பள்ளி, பேர் சொல்லும் அளவிற்கு இல்லை! ஆம், அதெல்லாம் வினோதமான காலங்கள்! அந்த காலத்தில், ஒரு குதிரையை பிடித்து அதன் அங்கவடி மேல் கால்வைத்தாலே நீ உனக்கு ராஜா. அதுதான் டூய்ஷெனும் செய்தான். அவனிடம் ஒரு பைத்தியக்கார திட்டம் இருந்தது, அதைத்தான் செய்யவும் செய்தான். இன்று அங்கு ஒரு கல் கூட கிடையாது, ஆனால் பெயர் நின்று விட்டது, அந்த நல்லது மட்டும் தான் எங்களுக்கு நடந்தது.

நான் அவ்வளவாக டூய்ஷெனை அறிந்திருக்கவில்லை, என் ஞாபகத்தில் அவர் அடர்த்தியான புருவம் கொண்ட ஒல்லியான, உயரமான முதியவர். அவரது வீடு நதிக்கு மறுபக்கம் இருந்தது. அவர் கூட்டுறவு பண்ணையின் மிராப் (வாய்க்காலின் நீர் ஓட்டத்தை சீரமைக்கும் ஒருவர்) ஆக இருந்தார், விழித்திருக்கும் நேரம் முழுவதையும் வயலிலே செலவிட்டார். எப்போதாவது, எங்கள் தெரு வழியாக தனது குதிரையில் ஒரு பெரிய மண்வெட்டியுடன் செல்வார், குதிரையும் தனது முதலாளி போல எலும்பும் தோலுமாக இருந்ததது. வருடங்கள் கழித்து, டூய்ஷென் கிராமத்தின் தாபால்கார் ஆகிவிட்டதாக சொன்ன ஞாபகம். அவ்வளவுதான் நான் அறிந்தது. அந்த காலகட்டத்தில் கொம்சோமால் உறுப்பினர் இளமையான, துரிதமாக செய்யப்படவும் பேசவும் கூடியவர், அபாரமான உழைப்பாளி மற்றும் தந்திரமான குதிரை சவாரிக்காரர், கூட்டத்தில் எழுந்து நின்று மனதில் பேசக்கூடியவர், சோம்பேறிகளையும் திருடர்களையும் பற்றி பத்திரிக்கைக்கு எழுதுபவர் என்பது என் எண்ணமாக இருந்தது. இந்த சாந்தமான பெரியவர் கொம்சோமால் உறுப்பினர் என்று என்னால் நம்ப முடியவில்லை, அதை விட நம்ப முடியாதது, சரியாக எழுத பேச தெரியாத இவர் பள்ளியின் ஆசிரியர் என்பது. என்னால் அதை உணர முடியவில்லை. உண்மையைச் சொன்னால், எங்கள் கிராமத்தில் உலாவரும் கட்டுக் கதைகளில் ஒன்று என்றே எண்ணினேன். ஆனால், நான் எண்ணியது தவறு ....

சென்ற இலையுதிர் காலத்தில், எனது கிராமத்தில் இருந்து எனக்கு ஒரு தந்தி வந்தது. கூட்டுறவு பண்ணையின் உறுப்பினர்கள் சேர்ந்து சொந்தமாக கட்டிய பள்ளியின் திறப்பு விழா அழைப்பு அது. நான் உடனே போக முடிவு எடுத்து விட்டேன்; எப்படி எங்கள் கிராமத்தில் நிகழும் அந்த மாதிரி ஒரு பெரும் நிகழ்வை தவற விட முடியும்? நான் சில தினங்கள் முன்னரே அங்கு சென்றேன், எனது மாவட்டத்தை பற்றி வரைய இருந்த புதிய ஓவியத்திற்காக இடங்களை பார்க்க வேண்டியிருந்தது. கல்வியாளர் சுலைமனோவாவும் அழைக்க பட்டு

இருப்பதாக எனக்கு தெரிய வந்தது. அவர் கிராமத்தில் இரண்டு நாள் தங்கி விட்டு பின்பு மாஸ்கோ செல்வதாக இருந்தது.

இந்த புகழ்பெற்ற பெண்மணி எங்கள் கிராமத்தை விட்டு சிறு வயதிலேயே சென்று விட்டதாக நான் அறிவேன். நகரவாசி ஆனபின் நானும் அவரை சந்தித்து இருக்கிறேன். அவர் ஏற்கனவே நடுத்தர வயதைக் கடந்தவர், ஓர் சிற்பம் போல், பளபளப்பான கருப்பு முடியில் ஏராளமான நரையுடன். அவர் பல்கலைக்கழகத்தில் தலைமை பொறுப்பில் இருந்தார், தத்துவம் பற்றி விரிவுரையாற்றினார், கலைக்கழகத்தில் பணியாற்றினார், அடிக்கடி வெளிநாடுகளுக்கு செல்வார். கல்வியாளர் சுலைமனோவா மிகவும் பரபரப்பான பெண்மணி, அதனால் என்னால் அவரை பற்றி அதிகம் தெரிந்து கொள்ள முடியவில்லை, ஆனால் நாங்கள் எப்பொழுது சந்தித்தாலும் எங்கள் கிராமத்தை பற்றிய செய்திகளை தவறாமல் கேட்பார், மற்றும் என் புது ஓவியங்களை பற்றி ஒரு சில வரியாவது மறவாமல் குறிப்பிடுவார்.

ஒரு நாள் தைரியத்தை வரவழைத்துக் கொண்டு அவரிடம் கூறினேன் :

" ஆல்டிநெ சுலைமனோவா, ஏன் நீங்கள் சொந்த ஊரில் போய் தங்குவதில்லை ? அவர்கள் உங்களை பெருமையாக நினைக்கிறார்கள், உங்களை பற்றி அவர்களுக்கு மற்றவர்கள் மூலமாக மட்டும் தான் தெரியும், நீங்கள் அவர்களை பற்றி தெரிந்து கொள்ள இஷ்டமில்லை என்று சில சமயம் முணுமுணுக்கிறார்கள், இதெல்லாம் நீங்கள் உங்கள் பூர்விகமான குர்குரேயூவிற்கு உங்கள் வருகையால் கௌரவிக்காதலால்".

"ஆம், நிச்சயமாக, ஒரு நாள் அங்கு செல்ல வேண்டும்," ஏக்கமான புன்னகையுடன் கூறினார். "நான் குர்குரேயூ செல்ல வேண்டும் என்று நீண்ட நாட்களாய் கனவு காண்கிறேன், நான் அங்கு சென்று நெடுங்காலம் ஆயிற்று. ஆம், எனக்கு அங்கு சொந்தம் என்று யாரும் இல்லை. ஆனால் அது ஒரு பொருட்டு இல்லை. சீக்கிரம் அங்கு செல்வேன், ஊரின் ஞாபகமாய் உள்ளது."

... அவர் விழா தொடங்கும் நேரத்தில் வந்து சேர்ந்தார். புது பள்ளியில் கூடி இருந்த மக்கள் அனைவரும் அவர் வண்டியில் வருவதை எட்டி விழுந்து பார்த்தனர். தெரிந்தவர்கள் தெரியாதவர்கள், பெரியவர்கள் சிறியவர்கள், அனைவரும் அவரிடம் கைகுலுக்க விரும்பினர். ஆல்டிநெ அப்படி ஒரு வரவேற்பை எதிர்பார்க்கவில்லை என்று நினைக்கிறேன், மாறாக அவரை சங்கடப்படுத்தியது என்று தோன்றியது. கைகளை நெஞ்சின் மேல் வைத்து, இடப்புறமும் வலப்புறமும் குனிந்து மரியாதை செலுத்தியபடியே மேடையில் இருந்த செயற்குழுவின் மேஜையை அடைந்தார்.

ஆல்டிநெ அவருடைய வாழ்நாளில் எண்ணில் அடங்க கூட்டங்களுக்கும் விழாக்களுக்கும் சென்றிருக்க கூடும், அங்கெல்லாம் அன்பான

வரவேற்பாக இருந்திருக்கும், ஆனால் இங்கு கிராமத்து பள்ளியில் கொடுத்த வரவேற்பு, அவரை மிகவும் நெகிழ்வடைய செய்து கண்களில் நீரை வர வைத்தது.

உரைகளெல்லாம் முடிந்த பிறகு, பள்ளியின் சாரணர் அமைப்பு (Young Pioneers) பூங்கொத்து மற்றும் சாரணர் அமைப்பின் கழுத்து டையும் அளித்தனர், பிறகு பார்வையாளர்கள் புத்தகத்தின் முதல் நுழைவை பதிவிட கோரினர். குழந்தைகளின் கலைநிகழ்ச்சி தொடர்ந்தது, நல்ல பொழுதுபோக்காக இருந்தது, பின்பு தலைமை ஆசிரியர் அனைவரையும் அவரது இல்லத்திற்கு அழைத்திருந்தார்.

விருந்தளித்தவரும் விருந்தினரும் ஒருசேர அல்ட்டிநெவை சரியாய் தெரிந்து கொள்ள முடியவில்லை. அவருக்கு மரியாதைக்குரிய இடத்தை கொடுத்திருந்தார்கள், அவரை சுற்றி ஆடம்பரமான ஜமுக்காளம் விரிக்கப்பட்டு இருந்தது, இதன்மூலம் அவர்கள் அல்ட்டிநெயிடம் கொண்டிருந்த மதிப்பையும் மரியாதையும் காமிக்க முயன்றார்கள். சத்தமான சந்தோஷமான கூட்டமாக இருந்தது, மற்ற எந்த கூட்டத்தை போலவும், ஒவொருவரும் கூட்டத்திற்கு உயிரூட்டிக் கொண்டிருந்தனர்.

ஒரு கிராமத்து இளைஞன் வந்து வீட்டின் உரிமையாளரிடம் தந்திக் கட்டை கொடுத்தான். அவையெல்லாம் பள்ளியின் பழைய மாணவர்கள் கூட்டுறவின் உறுப்பினர்களை பாராட்டி அனுப்பிய கடிதங்கள். தந்திகள் கைமாறின.

"டுய்ஷெனா இந்த தந்திகளை கொண்டு வந்தது?" தலைமை ஆசிரியர் இளைஞனிடம் கேட்டார்.

"ஆம். அவர் இந்த கூட்டம் முடிவதற்குள் தந்திகளை கொடுக்க வேண்டும் என்று தனது குதிரையை விரட்டி கொண்டு வந்ததாக சொன்னார், அனைவரும் தந்திகளை படிக்கலாம் என்று. கொஞ்சம் தாமதமாகிவிட்டதால், அந்த பெரியவர் மிகவும் வருத்தத்தில் இருந்தார்."

"ஆனால், ஏன் அவர் வெளியில் உள்ளார் ? உள்ளே வரச்சொல்."

அந்த இளைஞன் டுய்ஷெனை அழைக்க வெளியே சென்றார். என் அருகில் அமர்ந்திருந்த அல்ட்டிநெ, தீடிரென ஞாபகம் வந்தவராய் பதட்டத்துடன் எந்த டுய்ஷெனை பற்றி பேசுகிறார்கள் என்று கேட்டார். அவர் கேட்ட விதம் எனக்கு வித்தியாசமாக பட்டது.

"அவர்தான் தபால்காரர். உங்களுக்கு பெரியவர் ட்யூஷனை தெரியுமா ?"

அவர் மெதுவாக தலை அசைத்து மேஜையை விட்டு எழுந்தார், அதே சமயம் யாரோ ஜன்னல் பக்கத்தில் இருந்து குதிரையில் கடந்து சென்றார், இளைஞன் வந்து ட்யூஷன் கிளம்பி விட்டதாக சொன்னான்.

"அவரால் உள்ளே வரமுடியாது, இன்னும் நிறைய தந்திகள் கொடுக்க வேண்டியது இருக்கு என்று கூறினார்"

"சரி, அவர் போகட்டும், ஏன் அவரை நிறுத்த வேண்டும்? அவர் பிறகு வந்து மற்றவர்களை பார்த்து கொள்ளலாம்" என்று யாரோ ஒருவர் அக்கறை இல்லாமல் கூறினார்.

"எங்கள் ட்யூஷனை பற்றி உங்களுக்கு தெரியாது! அவருக்கு கடமைதான் முக்கியம். அவரது வேலை முடியும் வரை நிறுத்த மாட்டார்"

"ஆம், அவர் வினோதமானவர். போர் முடிந்து மருத்துவமனையில் இருந்து வந்த பிறகு, உக்ரைனையில் இருந்தார். ஐந்து ஆண்டுகள் முன்னர் தான் இங்கு வந்தார்; உயிர் சொந்த மண்ணில் போக வேண்டுமாம். அவர் திருமணமே செய்து கொள்ளவில்லை.. "

"அவர் உள்ளே வந்து இருக்கலாம், சரி அதை விடுங்கள்," விருந்தளிப்பவர் கூறினார்

"தோழர்களே, நாம் அனைவரும் ஒரு காலத்தில் ட்யூஷனின் பள்ளிக்கு சென்றோம் என்பது உங்களில் சிலருக்கு ஞாபகம் இருக்கும்" என்று ஊரில் மதிக்க தக்க பெரியவர்களில் ஒருவர் கோப்பையை உயர்த்திய படியே கூறினார்.

"ஆனால் எனக்கு நிச்சயமாக தெரியும், அவருக்கு எழுத்துக்கள் அத்தனையும் தெரியாதென்று." அந்த மனிதர் நகைச்சுவையாய் பழித்துக்காட்டி கூறினார். அவரின் குரலில் ஆச்சரியமும் கிண்டலும் நிறைந்திருந்தது.

"அது உண்மைதான், " பலர் ஆமோதித்தனர்

அங்கு சிரிப்பலை பரவியது

"கண்டிப்பாக! அந்த நாட்களில் ட்யூஷன் என்ன தான் செய்யவில்லை! நாங்களும் அவரை ஒரு ஆசிரியராக கருதினோம்!"

சிரிப்பலை தேய்ந்த உடன், அந்த முதியவர் மறுபடியும் கோப்பையை உயர்த்தினார்.

"பாருங்கள், நம் மக்கள் எப்படி உயர்ந்து இருக்கிறார்கள்! ஆல்டிநெ சுலைமனோவா ஒரு கல்வியாளர், நாடும் முழுதும் பிரபலமானவர். சொல்லப்போனால், நம்மில் அனைவரும் மேல்நிலைக்கல்வி பெற்றுள்ளோம், பலர் உயர்கல்வியும். இன்று நாம் புது மேல்நிலைப்பள்ளி தொடங்கி உள்ளோம், இது மட்டுமே நமது முன்னேற்றத்தை காட்டுகிறது. நமது குர்குரேயுவின் மகள்களும் மகன்களும் எப்போதும் மிகச்சிறந்த கல்வி பெற்றவர்களாக இருக்கட்டும்! இதற்காக இன்று கொண்டாடுவோம்."

மறுபடியும் கேளிக்கையும் கும்மாளமும் தொடங்கியது. ஆல்டிநெ மட்டும் ஏதோ கலக்கத்தில் இருந்தார் போல இருந்தது, ஒரு வாய் மதுவை மட்டுமே அருந்தி இருந்தார். யாரும் அதை கவனிக்கவும் இல்லை, அனைவரும் பேசி சிரித்து கொண்டிருந்தனர்.

ஆல்டிநெ திரும்ப திரும்ப கடிகாரத்தை பார்த்து கொண்டிருந்தார். சிறிது நேரத்து பின், எல்லோரும் வெளியே காற்றாட வந்த போது அவர் மட்டும் தனியே நின்றிந்தார், அவரது பார்வை முழுக்க மஞ்சள் நிறத்தில் காற்றுக்கு அசைந்தபடி இருந்த பாப்லர் மரங்களின் மீது இருந்தன. சூரியன் வானத்தில் இருந்து புல்வெளியின் லீலாக் செடிகளின் ஊதா பூக்களுக்குள் மூழ்கிக் கொண்டிருந்தது. அதன் தேயும் ஒளி பாப்லர் மரங்களை மங்கிய ஊதா வண்ணத்தில் சோகமான கிரீடங்களா காண்பித்தன.

நான் ஆல்டிநெவிடம் சென்றேன்

"அம்மரங்கள் இப்போது இலையுதிர் காலத்தில் உள்ளன, நீங்கள் இதை இளவேனிற் காலத்தில் பார்க்க வேண்டும்!"

"நானும் அதை தான் நினைத்து கொண்டிருந்தேன்." ஒரு பெருமூச்சுடன் கூறினார், பின்பு தனக்கு தானே சொல்வதை போல் : "ஆம், அனைத்து உயிர்களுக்கும் இலையுதிர் காலமும் வசந்த காலமும் உண்டு." என்றார்

அவருடைய வயதான முகம் தீவிரமாகவும் சோகமாகவும் தெரிந்தது. அவர் அங்கு கவலையில் மூழ்கி இருந்தார். கல்வியாளர் காணாமல் போய், அங்கே கள்ளம் கபடமற்ற கிர்ஜிஸ் பெண் தான் இருந்தார். அவரது இளமை கால நினைவுகளுக்குள் தொலைந்தவர் போல் இருந்தார், அந்நினைவுகள் எங்கள் பாட்டுக்கள் சொல்வதை போல், எந்த உயரத்தில் இருந்து அழைத்தாலும் திரும்ப வராதது. அவர் என்னிடம் அம்மரங்களை பார்த்தபடி ஏதோ சொல்ல வருவது போல இருந்தது, ஆனால் மனதை மாற்றி கைகளில் இருந்த மூக்கு கண்ணாடியை போட்டு கொண்டார்.

"மாஸ்கோ செல்லும் ரயில் இங்கு பதினொன்று மணிக்கு வரும் அல்லவா ?" என்று கேட்டார்

"ஆம் "

"அப்படினா நான் இப்பொழுது கிளம்பினா சரியாக இருக்கும் "

"ஏன் திடீரென்று ?" என்றேன்

"நீங்கள் சில தினங்கள் இங்கே தங்குவதாக கூறினீர், இந்த மக்கள் உங்களை விடவும் போவதில்லை "

"எனக்கு அவசர வேலை ஒன்று வந்து விட்டது, நான் உடனே சென்றாக வேண்டும்"

அவர் முடிவு செய்து விட்டார், யாராலும் மாற்ற முடியாது.

இருள் பரவ தொண்டங்கி இருந்தது. வருத்தத்துடன் கிராம மக்கள் விடை கொடுத்தனர், ஆல்டிநெ ஒருவாரம் மறுபடியும் வந்து தங்குவதாக உறுதி

கூறி விடை பெற்றார். நான் அவரை ரயில் நிலையம் அழைத்து சென்றேன்.

ஏன் இந்த அவசரம் என்று நினைத்தேன். கிராம மக்களை வருத்தமடைய செய்தது எனக்கு சரியென படவில்லை, அதுவும் இந்த மாதிரி ஒரு நன்னாளில். ஏன் என்று கேட்க தோன்றியது, ஆனால் நான் கேட்கவில்லை. அவர் என்னை நிராகரிப்பார் என்ற பயத்தினால் அல்ல. நான் கேட்டாலும் அவர் ஒன்றும் சொல்ல போவதில்லை என்று அறிந்திருந்தேன். அவர் நினைவுகளில் மூழ்கி இருந்தார், ரயில் நிலையத்தை அடையும் வரை எதுவும் பேசவில்லை.

"ஏதோ ஒன்று தங்களை புண்படுத்தியதாக எனக்கு தோன்றுகிறது, எங்களில் யாரவது அப்படி நடந்து கொண்டோமா ? யார்மீதாவது கோபமாக உள்ளீர்களா?" தெரியத்தை வரவழைத்து கொண்டு கேட்டேன் "

"ஓ இல்லை இல்லை! கண்டிப்பாக இல்லை! நான் யாரிடம் கோபப்பட முடியும் ? என்னை தவிர . ஆம் நான் ஏன் மேல் மட்டுமே கோபித்துக்கொள்ள முடியும்"

அத்தோடு கிளம்பி விட்டார். நான் நகரத்துக்கு வந்த சில தினங்களில் அவரிடம் இருந்து கடிதம் வந்தது. அதில் அவர் மாஸ்கோவில் இன்னும் சில தினங்கள் தங்க போவதாக கூறி இருந்தார், மேலும் அக்கடிதத்தில்

"எனக்கு மொஸ்கோவில் முக்கியமான வேலைகள் இருந்த பொழுதிலும், அனைத்தையும் ஒதுக்கி உங்களுக்கு இந்த நீளமான கடிதத்தை எழுத முடிவு செய்து விட்டேன். என்னுடைய இந்த கதை தங்களுக்கு சுவாரசியமாக இருந்தால், இதை பதிப்பிற்கு கொண்டு வர உதவுங்கள். இது நமது கிராம மக்கள் நலனுக்காக மட்டும் அல்ல, அனைவருக்குமாக, முக்கியமாக நமது இளைஞர்களுக்காக. நான் மிகவும் யோசித்து இதை எழுத முடிவு செய்தேன். இது எனது வாக்கு மூலமும் கூட. இதை சொல்ல நான் கடமை பட்டிருக்கிறேன். இதை எவ்வளவு பேர் படிக்கிறார்களோ அவ்வளவு என் மனது ஆசுவாசப்படும். என்னை எந்த வகையிலும் இது சங்கடப்படுத்தும் என்று நினைக்க வேண்டாம். தங்களுக்கு தோன்றியதை செய்யுங்கள்."

கடிதத்தை படித்த பின்பு சில தினங்களுக்கு என்னால் வேறெதுவும் யோசிக்க முடியவில்லை. கடைசியில் ஆல்டிநெவின் கதையை அவரின் பார்வையில் எழுதினால் தான் சரியாக இருக்கும் என்று முடிவு செய்தேன்.

இது நடந்தது 1924வது வருடத்தில். இன்று கூட்டுறவு பண்ணையாக உள்ள இடம் அன்று ஒரு சிறிய விவசாயிகளின் கிராமமாக இருந்தது. எனக்கு அப்போது 14 வயது, எனது அப்பாவின் உறவினர் வீட்டில் தங்கி இருந்தேன். எனது அப்பாவும் அம்மாவும் முன்னரே காலமாகிவிட்டனர்.

அந்த வருட இலையுதிர் காலத்தில், ஆடுகள் வைத்திருந்த வசதி படைத்தவர்கள் குளிர் காலத்துக்காக மலையின் மேலே சென்றனர். அப்போது எங்கள் ஊருக்கு ராணுவ கோட் அணிந்த ஒருவர் வந்தார். அந்த கோட் வழக்கத்துக்கு மாறாக கருப்பு கலரில் இருந்ததால் இன்றும் நினைவில் இருக்கிறது. அந்நியன் ஒருவன் ராணுவ உடையில் எங்கள் மலை கிராமத்திற்கு வந்தது மக்களிடையே சலசலப்பை உண்டாக்கியது.

முதலில் அவரை ஒரு ராணுவ அதிகாரி என்றும், ராணுவத்தில் உயர் பதவியில் உள்ளதால் கிராமத்தையும் நிர்வகிப்பார் என்றும் கூறினர். பின்புதான் தெரிந்தது அவர் அதிகாரி இல்லை, பிழைப்பிற்காக ரயில்வேயில் வேலை பார்க்க சென்ற தஷ்டான்பெக் என்பவரின் மகன் என்று. வந்திருப்பது அவரது மகன் டூய்ஷென், கிராமத்தில் குழந்தைகளுக்கு பள்ளிக்கூடம் திறக்கப்போவதாகவும், எழுத படிக்க கற்றுக்கொடுக்க போவதாகவும் சொல்லி வந்துள்ளார்.

அந்த காலத்தில் பள்ளிக்கூடம் என்பது நாங்கள் கேள்விப்படாத ஒன்று, மக்களுக்கு இந்த புதிய கருத்துக்கள் புரியவும் இல்லை. சிலர் இச்செய்திகளை உண்மை என்று நம்பினர், சிலர் வெறும் வதந்தி என்று ஒதுக்கினர். டூய்ஷென் வந்த உடன் ஒரு கூட்டத்தை ஏற்பாடு செய்தார், இல்லையேல் பள்ளியை பற்றி மக்கள் மறந்தும் போயிருப்பர்.

எனது மாமா முணுமுணுத்து கொண்டு போவதற்கு சங்கடப்பட்டார்.

" ஏதோ கூட்டமாம், ஏதாவது ஒரு அபத்தத்தை எடுத்துக்கொண்டு தொந்தரவு செய்து கொண்டே இருப்பார்கள்!". ஆனால் கடைசியாக தனது குதிரையில் கௌவரவமாய் போய் இறங்கினார். பக்கத்து வீட்டு சிறுவர்களுடன் நானும் பின்னால் ஓடினேன். வழக்கமாக கூட்டங்கள் நடக்கும் மலையின் முகட்டை அடைந்த போது, அங்கே கருப்பு ராணுவ கோட் அணிந்த ஒரு இளைஞன் கூடி இருந்த மக்களிடம்

பேசிக்கொண்டிருந்தான். அவன் பேசியது சரிவர கேட்கவில்லை, அருகில் சென்றோம். கந்தலான கோட் அணிந்த ஒரு முதியவர் குறுக்கிட்டார்.

"மகனே, இதுநாள் வரை முல்லாக்கள் தான் குழந்தைகளுக்கு கற்று கொடுத்தார்கள், உன் தந்தையை நாங்கள் அறிவோம், அவரும் எங்களை போல பரம ஏழை, " அந்த பெரியவர் முந்தி கொண்டு பேசினார். "அப்படி இருக்க நீ எப்படி முல்லாவாக முடியும் "

"நான் முல்லா அல்ல பெரியவரே, நான் ஒரு கொம்சோமோல் உறுப்பினர்," டூய்ஷென் உடனடியா பதில் அளித்தார். "இனிமேல் ஆசிரியர்கள்தான் குழந்தைகளுக்கு கற்பிப்பர், முல்லாக்கள் அல்ல. நான் ராணுவத்தில் எழுத படிக்க கற்றுக்கொண்டேன், அதற்கு முன்பும் பள்ளி சென்றுள்ளேன். ஆகவே நானும் முல்லாவை போலதான்."

"ஆனால் அது வேறு ..."

கூட்டத்தினரும் சத்தம் போட்டு எதிர்ப்பை தெரிவித்தனர்.

"கொம்சோமோல் என்னை இங்கே குழந்தைகளுக்கு பாடம் சொல்லி கொடுக்க அனுப்பி உள்ளது. அதற்கு ஒரு இடமும் வேண்டும். உங்கள் உதவியுடன், குன்றின் மேல் உள்ள தொழுவத்தில் பள்ளிக்கூடமும் துவங்கலாம் என்று எண்ணுகிறேன். உங்களது அபிப்பிராயம் என்ன ?"

கூடி இருந்தவர்கள் இதை எதிர்பார்க்கவில்லை. டூய்ஷென் என்ன செய்ய போகிறார் என்று புரியவும் இல்லை. எப்போதும் எதிர் மாறாக பேசும் சாட்டிங்குல் என்ற முதியவர் அமைதியை கலைத்தார்.

தன்னை சுற்றி நிகழ்ந்த உரையாடல்களை சுவாரசியமாக தனது குதிரையின் முன் சாய்ந்தும் எச்சிலை துப்பியவாறும் கேட்டு கொண்டிருந்தார்.

"பொறு இளைஞனே," டூய்ஷெனை பார்த்து கேட்டார். "இதற்கு பதில் சொல்: எங்களுக்கு எதற்கு பள்ளிக்கூடம் ?"

"எதற்கு உங்களுக்கு பள்ளிக்கூடமா ?" என்றார் ட்யூஷன், அதிர்ச்சியோடு.

"ஆம், எதற்கு ?" என யாரோ கூட்டத்தில் இருந்து கேட்டார். எல்லோரும் கூச்சலிட ஆரம்பித்தனர்.

"நிலத்தை உழுவதுதான் எங்களின் வாழ்க்கையாக இருந்திருக்கிறது, இனியும் அது எங்களுக்கு சோறு போடும். எங்கள் குழந்தைகளும் இதே போல் தான் வாழுவர், அப்படி இருக்க எதற்கு எங்களுக்கு படிப்பு ? உத்தியோகம் பார்பவர்க்குதான் படிப்பு தேவை, நாங்கள் பாமரர்கள். நீ இதையெல்லாம் குழப்பி கொள்ள வேண்டாம் !"

படிப்படியாக கூட்டத்தின் உற்சாகம் குறைந்தது

"நீங்கள் உங்கள் குழந்தைகள் பள்ளி செல்லுவதையா எதிர்கிறீர்கள் ?"

ட்யூஷன் நம்ப முடியாமல் மக்களிடம் கேட்டார்.

"ஆம், நீ என்ன எங்களை கட்டாய படுத்த போகிறாயா ? அதெல்லாம் அந்த காலம். இப்போது நாங்கள் சுதந்திர மனிதர்கள், எங்களுக்கு விருப்பப்பட்டவாறு வாழ்வோம்."

ட்யூஷன் வெளிறிப் போனார். நடுங்கும் கைகளோடு தனது கோட் பாக்கெட்டில் இருந்து நான்காய் மடித்த காகிதத்தை எடுத்தார், அதை பிரித்து தலைக்கு மேல் தூக்கிக் காண்பித்தார்.

"ஆக நீங்கள் அனைவரும் சோவியத் அரசு இந்த கடிதத்தில் சொல்லிய வாறு குழந்தைகளை பள்ளிக்கு அனுப்பப் போவதில்லை, அப்படித்தானே?, யார் உங்களுக்கு நிலமும் தண்ணியும் கொடுத்தது? அது சரி, யார் இங்கே சோவியத் அரசாங்கத்தை எதிர்ப்பது ? கூறுங்கள், பதில் கூறுங்கள் !"

அவர் கோபமாய் "பதில் கூறுங்கள் " என்று கத்தியது அமைதியான மலைகளுக்குள் ஊடுருவிச்சென்று எதிர் ஒலித்தது. யாரும் வாய் திறக்கவில்லை. அனைவரும் அமைதியாய் தலை குனிந்தனர்.

"நாமெல்லாம் பாமர மக்கள் " டூய்ஷென் அமைதியாய் பேசினார். "நாம் வாழ்க்கை முழுதும் அவமானப் பட்டு கொண்டே இருக்கிறோம், அறியாமை என்ற இருட்டில் வாழ்கிறோம். வெளிச்சத்துக்கு வர சோவியத் அரசு வேண்டுகிறது, நம்மை எழுதவும் படிக்கவும் கற்கச் சொல்கிறது. அதற்குத்தான் நம் குழந்தைகளுக்கு பள்ளிக்கூடம் வேண்டும்."

டூய்ஷென் அமைதியாய் காத்திருந்தார். அதே கந்தல் ஆடை அணிந்த பெரியவர் முதலில் பேசினார்.

"சரி, இவர்களுக்கு என்ன வேண்டுமானாலும் சொல்லிக் கொடு, எங்களுக்கு அதை பற்றி கவலை இல்லை..."

"அனால் நீங்களும் அதற்கு உதவ வேண்டும். மலையில் உள்ள தொழுவத்தை சரிசெய்ய வேண்டும், ஓடையின் மேல் பாலம் அமைக்க வேண்டும், குளிர் காலத்துக்கு விறகுகள் வேண்டும்..."

"பொறுமை, வீரனே, பொறுமை" என்று சாட்டிங்குல் மூர்க்கமாகக் குறுக்கிட்டார். அவர் எச்சிலை துப்பியவாறு டூய்ஷெனை அவமரியாதையோடு நோக்கினார். "நீ இங்கே பள்ளி கூடம் துவங்கப் போவதாக கூச்சலிட்டுக் கொண்டு இருக்கிறாய். அனால் உன்னிடம் குளிருக்கு அணிவதற்கு ஒரு நல்ல உடையோ, செல்வதற்கு குதிரையோ, உழுவதற்கு நிலமோ, ஏன் ஒரு ஆடு கூட உன்னிடத்தில் இல்லை ! எப்படி நீ வாழ்க்கை நடத்தலாம் என்று உத்தேசித்து இருக்கிறாய் ? மற்றவர்களிடம் இருந்து திருடியா, வேறென்ன செய்ய முடியும் ?"

"எனக்கு சம்பளம் வரும் , நான் சமாளித்துக் கொள்வேன்."

"அதுதான் பேச வைக்கிறது !" சாட்டிங்குல் தன்னை தானே மெச்சி கொண்டவராய் குதிரையை தயார் செய்து "இப்போது எல்லாம் புரிகிறது. சரி வீரனே, நீ உன் கடமையை செயலாற்று, உன் சம்பளத்திற்காக

குழந்தைகளுக்கு சொல்லி கொடுக்கலாம். அரசிடம் பணம் உள்ளது, எங்களை நிம்மதியாய் விட்டால் போதும், எங்களுக்கு ஏற்கனவே தேவையான அளவு கவலைகள் உள்ளன."

இதை சொல்லிவிட்டு சாட்டிங்குல் குதிரையை திருப்பி சென்று விட்டார். மற்றவர்களும் அவரை தொடர்ந்து கிளம்பினர். டூய்ஷென் மட்டும் அங்கு தனியாய் கையில் கடிதத்துடன் நின்று இருந்தார், பரிதாபமாய், தோற்றுப்போனவராய்.

நான் அவருக்காக வருந்தினேன், மாமா என்னை விரட்டியடிக்கும் வரை அனுதாபத்தோடு பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன்.

"இங்கே என்ன செய்து கொண்டு உள்ளீர்கள்? உடனே வீடு போய் சேருங்கள்!" நண்பர்களோடு நானும் ஓடினேன். "சிறுவர்கள் கூட்டத்திற்கு வர ஆரம்பித்து விட்டனர், அடுத்து என்ன நடக்குமோ!" என் மாமா புலம்பினார்.

மறுநாள் காலையில், தோழிகள் நாங்கள் ஓடையில் தண்ணீர் எடுக்க போயிருந்தோம். அங்கு டூய்ஷென் சிரமப்பட்டு ஓடையை கடந்து கொண்டிருந்தார், கையில் மண்வாரி, மண்வெட்டி, கோடாளி மற்றும் ஒரு பழைய வாளியுடன்.

அதன்பிறகு, ஒவ்வொரு நாளும் டூய்ஷென் கருப்பு உடையுடன் மலையின் மேல் உள்ள பாழடைந்த தொழுவத்திற்கு செல்வதை மக்கள் கண்டனர். காலையில் போனால் பொழுது சாய்ந்த பின்தான் கீழே இறங்கினார். அவருடன் வைகோலையோ அல்லது விறகுகளையோ சுமந்து கொண்டு வருவார். அவர் தூரத்தில் வரும் போதே அங்குள்ள ஆண்கள் கிண்டல் செய்வது உண்டு.

"அங்கு மூட்டையை சுமந்து வருவது டூய்ஷென் வாத்தியார் போல் இல்லை ??" "வேற யாரு "

"பாவம், வாத்தியார் வேலையும் எளிமையானது இல்லை போல் இருக்கே "

"பின்னே என்ன நினைத்தீர்கள் ? அவரோட மூட்டையை பாருங்கள், அவருக்கும் அதிகாரியின் வேலைக்காரிக்கும் வித்தியாசமில்லை ."

"ஆனால் பேசுவதோ பெரிய ஆள் போலத்தான்."

"அதற்கு ஒரே காரணம் அவன் கையில் உள்ள கடுதாசி. அதில் உள்ள முத்திரைக்கு அவளோ மதிப்பு."

நாங்கள் கிராமத்திற்கு பின்னால் உள்ள மலை அடிவாரத்தில் வரட்டி பொறுக்க செல்வோம். அப்படி ஒரு நாள் சென்றிந்த போது ஆசிரியர் தொழுவத்தில் என்ன செய்கிறார் என்று பார்க்க முடிவு செய்தோம். இந்த மண் கட்டிடம் ஓர் அரசு அதிகாரிக்கு சொந்தமாய் இருந்தது. அந்த அதிகாரி அவருடைய குதிரைகளை அங்கு வைத்திருந்தார். பிறகு சோவியத் ஆட்சி தொடங்கியது, அந்த அதிகாரி இந்த கட்டிடத்தை விட்டுச்சென்றார். அதன் பிறகு அங்கு யாரும் செல்வதில்லை, அவ்விடம் முழுதும் புற்களால் மூடி இருக்கும். ஆனால் இப்போது புற்கள் அனைத்தும் வேருடன் பிடுங்கி ஓர் இடத்தில் அடுக்கி வைக்க பட்டு இருந்தது, முற்றம் சுத்தமாக இருந்தது. மழைக்கு உடைந்த சுவர்களெல்லாம் மண் போட்டு பழுது பார்க்க பட்டு இருந்தது, தொங்கி கொண்டு இருந்த கதவும் சரிசெய்யப்பட்டு ஒழுங்காக மூடியது.

நாங்கள் ஓய்வெடுக்க பைகளை கீழே வைத்த நேரம் டூய்வென் வந்தார். உடல் முழுதும் மண்ணாக வந்தவர் எங்களை பார்த்த உடன் திடுக்கிட்டார், பிறகு சுதாரித்து எங்களிடம் புன்னகை செய்தார்.

"நீங்கள் எங்கிருந்து வருகிறீர்கள் ?" முகத்தின் வியர்வையை துடைத்த படி கேட்டார்

பைகளுடன் அமர்ந்திருந்த நாங்கள் பேசுவதற்கு மிகவும் தயங்கினோம். எங்கள் கூச்சத்தை உணர்ந்த டூய்வென் கனிவான புன்னகையுடன் பேச்சு கொடுத்தார்.

"பைகள் உங்களை விட பெரிதாக உள்ளது, " என்றார். நீங்கள் இங்கே வந்தது எனக்கு மிகவும் மகிழ்ச்சியை அளிக்கிறது, இது உங்களுடைய பள்ளி. முக்கால்வாசி முடிந்து விட்டது பாருங்கள். இதோ அடுப்பு கூட முடிந்தது, அதோ புகைகூண்டு தெரிகிறதா? இதற்குமேல், குளிர் காலத்திற்கு விறகுகள் வேண்டும். அனால் அது சுலபம், இங்கே நிறைய செடிகள் உள்ளது. நாம் தரையின் மேல் வைக்கோல் போட்டு பாடங்களை ஆரம்பித்து விடலாம். உங்களுக்கு இந்த பள்ளி பிடிக்குமா?

அந்த கூட்டத்தில் நான்தான் வயதில் பெரியவள், நான் பதில் சொல்ல வேண்டியது எனது கடமை என்று நினைத்தேன்.

“என் அத்தை அனுமதித்தால் நான் வருவேன்”

“அவர் ஏன் உன்னை விடாமல் இருக்க வேண்டும், கண்டிப்பாக அனுமதிப்பார். உனது பெயர் என்ன?”

"ஆல்டிநெ -- நல்ல பெயர். நீ நல்ல பெண், அப்படித்தானே ?" அவர் புன்னகையுடன் கேட்டது மனதிற்கு இதமாக இருந்தது. "உன் அப்பா யார் ?"

நான் அமைதியாய் இருந்தேன். நான் அனாதை என்று சொல்லி, அதனால் வரும் கரிசனம் எனக்கு பிடிக்காது.

"அவள் ஒரு அனாதை, " இன்னொரு பெண் கூறினாள். "அவள் மாமா வீட்டில் தங்கி இருக்கிறாள்"

"சரி ஆல்டிநெ, " ட்யூஷென் புன்னகையுடன் கூறினார், "நீயும் வா மற்றும் உனது தோழிகளையும் கூட்டி கொண்டு பள்ளிக்கு வா, சரியா ?"

"சரிங்க மாமா"

"என்னை ஆசிரியர் என்றே அழைக்கலாம். பள்ளியின் உள்ளே பார்க்க விருப்ப படுகிறீர்களா ? உள்ளே வாருங்கள், கூச்ச பட வேண்டாம்."

"இல்லை , நேரம் ஆகிவிட்டது , வீட்டிற்கு போக வேண்டும்," என்றோம், உள்ளே போக தயங்கிக் கொண்டு.

"சரி ஓடுங்கள். நீங்கள் படிக்க வரும் போது பார்த்துக்கொள்ளலாம். நானும் இருட்டுவதற்குள் விறகுகள் எடுத்து வர வேண்டும்"

டுய்வென் நீளமான கயிறும் அரிவாளும் எடுத்து கொண்டு கிளம்பினார். நாங்களும் எழுந்து பைகளை எடுத்து கொண்டு கிளம்பினோம். தீடிரென்று எனக்கு ஒரு யோசனை தோன்றியது.

"எல்லோரும் நில்லுங்கள்," என்றேன். "நமது பைகளில் உள்ள வரட்டிகளை இங்கே விட்டு செல்வோம், அது குளிருக்கு நெருப்பூட்ட உதவும்."

"கொட்டிவிட்டு வெறும் பையுடன் போவதா ? புத்திசாலி நீ "

"நாம் போய் இன்னும் கொஞ்சம் எடுத்து செல்லலாம்."

"இல்லை , தாமதமாகிவிட்டால் அம்மா திட்டுவார்கள்."

என் பதிலுக்கு காத்திராமல் தோழிகள் ஓட்டம் எடுத்தனர்.

நான் ஏன் அப்படி செய்தேன் என்று எனக்கு தெரியாது. வெறும் பிடிவாதமா இல்லை சிறு வயதில் இருந்து எனது விருப்பு வெறுப்புகள் அடக்கப்பட்டதாலோ தெரியவில்லை. இந்த முன்பின் தெரியாத மனிதருக்கு, என்னிடம் கனிவாக நடந்து கொண்டதற்கு, ஓரளவேனும் என்னை நம்பியதற்கு, ஏதாவது இவருக்கு செய்ய வேண்டும் என்று தோன்றியது. இப்பொழுது எனக்கு நிச்சமாக தெரியும், என் வாழ்க்கையின் சுக துக்கங்கள் எல்லாம் அந்நாளில் தொடங்கியது, அதுவும் நான் அடுத்து செய்த காரியத்தால். அதுதான் நான் என் வாழ்க்கையில் சுயமாக முடிவு எடுத்து செய்த காரியம். எனக்கு சரியென்று தோன்றியது, தயக்கமோ, என்ன நடக்கும் என்ற பயமோ இன்றி செய்த காரியம். என் தோழிகள் விட்டு சென்ற பின், டூய்வென் பள்ளிக்கு ஓடிச்சென்று, என் பை முழுவதையும் கதவின் அருகே கொட்டிவிட்டு மீண்டும் வறட்டி பொறுக்க ஓடினேன்.

நான் திரும்பி ஓடும் போது பறப்பது போல உணர்ந்தேன், ஏதோ ஒரு பெரிய விஷயத்தை சாதித்தது போல இருந்தது . சூரியனுக்கு என் மகிழ்ச்சியின் காரணம் தெரியும். ஆம், நான் ஏன் அப்படி சந்தோசமாய்

பறந்தேன் என்று சூரியன் அறியும் : ஏன் என்றால் நான் ஒரு நல்ல செயல் செய்துள்ளேன்.

சூரியன் ஏற்கனவே மலைக்கு கீழே இறங்க ஆரம்பித்து விட்டது. ஆனால் அதற்குச் செல்ல மனசில்லை என்று தோன்றியது; என்னை பார்த்து கொண்டு இருக்க முற்பட்டுள்ளது என்று தோன்றியது. நான் செல்லும் பாதைகளை வண்ண மயமாக்கியது, புற்களை மஞ்சளாக்கியது. சிவப்பு, இளஞ்சிவப்பு, ஊதா நிறங்களை விட்டு சென்றது. காய்ந்த புற்களின் நுணிகள் தீப்பொறிகள் போல இருந்தன. என் ஒட்டுப்போட்ட துணியின் பொத்தான்கள் மின்னின. நான் ஓடிக்கொண்டே இருந்தேன், நிலம் வானம் காற்றோடு பாடிக்கொண்டு : "என்னை பாருங்கள் ! எனக்கு மிகவும் பெருமையாக உள்ளது. நான் படிக்க போகிறேன், பள்ளி செல்ல போகிறேன், எல்லோரையும் கூட்டிச் செல்ல போகிறேன்!"

நான் நேரத்தை மறந்து ஓடிக்கொண்டிருந்தேன், தீடீரென்று வறட்டி ஞாபகம் வந்தது. அதிக அளவில் மாடுகள் மேயும் இந்த பகுதியில் வறட்டி நிறைய தென்படும், இன்று எல்லாம் காணாமல் போய்விட்டது. இல்லை நான் பார்க்கவே இல்லியோ ? தூரம் செல்ல செல்ல இன்னும் குறைந்தது. "இந்த நிலைமையில் போனால் இருட்டுவதற்குள் பை நிரம்பப்போவதில்லை," பதட்டம் தொற்றிக்கொண்டது. பை பாதிதான் நிரம்பி இருந்தது. சூரியவெளிச்சம் குறைய ஆரம்பித்தது, இருள் பரவ தொடங்கி இருந்தது.

இவ்வளவு தாமதமாக இதற்கு முன் வீட்டிற்கு திரும்பியதில்லை. நிசப்தமான மலை மீது இருள் விரிவடைந்து. பயத்தில் கிராமத்தை நோக்கி ஓட ஆரம்பித்தேன். பதட்டத்தில் அழ வேண்டும் போல இருந்தது. ஆனால் புதிதாக, டய்வெனின் நினைவுகள் என் அழகையை பிடிவாதமாக நிறுத்தியது. என்னை கட்டுப்படுத்தி கொண்டு திரும்பி பார்க்காமல் ஓடினேன்.

மூச்சிரைக்க வீடு வந்து சேர்ந்தேன். வியர்வையும் குப்பையுமாய் இருந்தேன். வீட்டின் முன் நெருப்பில் குளிர் காய்ந்து கொண்டிருந்த எனது அத்தை கோபமாய் எழுந்து வந்தாள். மிகவும் கொடூரமானவள்.

"ஏன் இவ்வளவு நேரம் ?" மிரட்டினாள். நான் பேசுவதற்கு முன் என் பையை பிடுங்கி வீசினாள், "இதுதான் நாள் முழுக்க எடுத்தாயா ?"

தோழி ஒருத்தி பதுங்கி இருந்து பார்த்திருக்கிறாள், பிறகு தெரிந்தது.

"கருப்பு சனியனே ! அந்த பள்ளியில் உனக்கு என்ன வேண்டும் ? அங்கியே போய் சாகவேண்டியதுதானே ?" என் காதை திருகி தலையில் திரும்ப திரும்ப அடித்தார். "இல்லை, ஓநாய் குட்டி எப்போதும் வீட்டு நாய் ஆகாது! மற்ற பிள்ளைகள் எல்லாம் வீட்டு வேலையில் உதவியாய் இருக்கிறார்கள், ஆனால் நீ! அந்த பள்ளியின் பக்கம் போவதை பார்த்தேன் என்றால் காலை முறிக்கிறேன் ! உன்னோட பள்ளியின் ஞாபகமாக இருக்கும் !"

நான் எதுவும் பேசவில்லை ; அழாமல் இருக்க முயற்சித்தேன். பிறகு நெருப்பின் முன் அமர்ந்து எங்கள் பூனையை தடவி கொடுத்தவாறு சத்தம் வராமல் அழுதேன். எப்பொழுதும் பூனை நான் கவலையில் இருப்பதை அறிந்து கொண்டு என் மடியில் வந்து படுத்து என்னை சமாதான படுத்தும். நான் அன்று அழுதது என் அதை அடித்ததற்காக அல்ல, அது எப்பவும் நடப்பதுதான். ஆனால் அவள் என்னை இனிமேல் பள்ளிக்கு அனுப்ப போவதில்லை என்பதே என் கவலையாய் இருந்தது.

இரண்டு நாட்கள் கடந்திருக்கும், அதிகாலையில், நாய்கள் உற்சாகத்துடன் குறைத்து கொண்டிருந்தது. மக்களிடையே சலசலப்பு இருந்தது. டய்ஷென் வீடு வீடாக வந்து பிள்ளைகளை பள்ளிக்கு அழைத்து செல்வதாக சொன்னார்கள். அப்போது தெருக்கள் எல்லாம் கிடையாது, கிடைத்த இடத்தில் மண் குடிசை போடப்பட்டு இருந்தது. டய்ஷென் சிறுவர் சிறுமியர் பட்டாளத்தோடு ஒவ்வொரு குடும்பத்தையும் அழைத்து பேசினார்.

எங்களுடையது கடைசி வீடு. அதையும் நானும் மரச்செக்கில் தானியத்தை குத்தி கொண்டிருந்தோம். மாமா கொட்டகையில் கோதுமையை அள்ளி கொண்டிருந்தார், சந்தைக்கு கொண்டு செல்வதற்காக. நாங்கள் கனமான உலக்கை கொண்டு குத்திக்கொண்டிருந்த போதும், நான் டய்ஷென் எங்கு போகிறார் என்று சாலையை பார்த்து கொண்டு இருந்தேன். எங்கே என் வீட்டிற்கு வராமல் போய் விடுவாரோ என்று பயந்தேன். எப்படியும் என் அதை என்னை பள்ளிக்கு விடமாட்டாள் என்று அறிந்திருந்தும், டய்ஷென் வந்து நான் வாழும் இடத்தை பார்க்க வேண்டும் என்று ஆசை பட்டேன். அதற்கு முன் அவர் திரும்பி சென்று விடக்கூடாது என்று ஏங்கினேன்.

"காலை வணக்கம், கடவுள் உங்களின் வேலைக்கு உதவியாய் இருப்பதாக ! அப்படி அவர் இல்லை என்றால், எங்கள் சிறார் கூட்டம் உங்களுக்கு உதவி செய்யும், பாருங்கள் நாங்கள் எத்தனை பேர் ?" என்று இலகுவான முறையில் ஆரம்பித்தார்.

அத்தை பதிலுக்கு ஏதோ முணுமுணுத்தாள், எனது மாமா திரும்பி கூட டூய்ஷெனை பார்க்கவில்லை.

டூய்ஷென் இதற்கு அசரவில்லை. அவர் முற்றத்தில் இருந்த கட்டையின் மேல் அமர்ந்து, பேனாவையும் காகித்தையும் எடுத்தார்.

"நாங்கள் இன்று பள்ளி தொடங்குகிறோம், உங்கள் மகளுக்கு என்ன வயதாகிறது ?"

அத்தை பதில் சொல்லாமல் உலக்கையை வேகமாக குத்தினாள். அவள் பேசப்போவதில்லை. என்ன நடக்க போகிறதோ என்று நான் பதைபதைத்தேன். டூய்ஷென் என்னை பார்த்து புன்னகை புரிந்தார். மனது இதமானது.

"ஆல்டிரெ, உனது வயதென்ன ?" என்னை கேட்டார்

என்னக்கு பதில் சொல்ல தைரியம் வரவில்லை.

"உனக்கென்ன, அதை கேட்க நீ யார் ?" அத்தை சிடுசிடுத்தார்.

"அவளுக்கு பள்ளிக்கு வர நேரம் இல்லை. இந்த அனாதை மாதிரி இல்லாமல் தாய் தந்தையோடு வாழும் பெண்களே எழுத படிக்க வரவில்லை. இவள் எதற்கு? உனக்கு ஏற்கனவே கூட்டம் சேர்ந்து விட்டது, நீ அவர்களை பள்ளிக்கு கூட்டிச்செல். இங்கே உனக்கு வேலை இல்லை."

"நீங்கள் எப்படி இந்த மாதிரி சொல்லலாம்" ட்யூஷன் கத்திக்கொண்டு எழுந்தார். "அனாதையாய் இருப்பது அவள் குற்றமா? தாய்தந்தை அற்றவர் படிக்க கூடாது என்று சட்டம் உள்ளதா ?"

"எனக்கு உன் சட்டத்தை பற்றி எல்லாம் கவலையில்லை. இங்கு நான் வைப்பது தான் சட்டம், நீ சொல்வதை எல்லாம் கேட்க முடியாது"

"சட்டம் எல்லார்த்துக்கும் ஒன்று தான். உங்களுக்கு இந்த பெண் தேவை இல்லாமல் இருக்கலாம், ஆனால் எங்களுக்கு வேண்டும், சோவியத் அரசுக்கு வேண்டும். இதற்கு எதிர்த்தால், நீங்கள் அரசின் ஆணைக்கு அடிபணிய வேண்டியது இருக்கும்"

"ஓ நீ அவ்ளோ பெரிய மனுஷனா!" அதை சண்டைக்கு தயாரானாள். "எவன்கிட்ட நா அடிபணியனும்? யாரு இவளுக்கு சோறு போடுறது, நானா நீயா? நாடோடிக்கு பிறந்தவனே, நீயே வீடு இல்லாத நாடோடி தானே?"

என் மாமா அப்போது வராமல் இருந்திருந்தால் என்ன நடந்திருக்கும் என்று தெரியவில்லை. அதை கணவனை, வீட்டின் தலைவன் என்ற அந்தஸ்து கொடுக்காமல், அவளுக்கு சம்பந்தம் இல்லாத இடத்தில் மூக்கை நுழைத்தால் அவர் கடுப்பாகி விடுவார். இதற்காக பலத்த அடியெல்லாம் அதை வாங்கியது உண்டு.

"நீ வாயை மூடு!" கத்திக்கொண்டே வெளியே வந்தார். "நீ என்ன இந்த வீட்டுக்கு எஜமானியா, முடிவு பண்ண உரிமையை யார் கொடுத்தாங்க ? உளற்றத விட்டுட்டுப் போய் வேலைய பாரு. ட்யூஷன் தானே நீ , இந்த கழுதையை கூட்டிட்டு போய் கூறு போடு இல்ல பாடம் சொல்லி கொடு, என்னவேனா செய். ரெண்டுபேரும் முதல்ல இந்த வீட்டைவிட்டு வெளியே போங்க !"

"நீ அவள ஊர் சுத்த விடுவ, எனக்கு வீட்டு வேலைல யார் உதவி செய்வாங்க ? சொல்லு யார் பண்ணுவாங்க ?" என் அதை குரலை உயர்த்தி கத்த ஆரம்பித்தாள். ஆனால் மாமா ஒரே சத்தத்தில் அடக்கினார் : "வாயை மூடு !"

தீமைக்குள்ளும் ஒரு நன்மை இருக்குங்கிற மாதிரி, இப்படித்தான் நான் பள்ளி செல்ல ஆரம்பித்தேன்.

நாங்கள் பள்ளிக்கு சென்றபின் டூய்ஷென் எங்களை தடியான வைக்கோல் இருக்கையின் மேல் அமரச்செய்தார். ஒவ்வொருவருக்கும் பென்சில், நோட் மற்றும் சிறிய பலகை ஒன்றும் கொடுத்தார்.

"உங்கள் காலுக்கு அடியில் பலகையை வைத்து, அதன் மீது நோட்டை வைத்துக்கொள்ளுங்கள், எழுதுவதற்கு சுலபமாக இருக்கும்," என்று விளக்கினார்.

அடுத்து, சுவரில் மாட்டி இருந்த படத்தை காண்பித்தார். அதில் ஒரு ரஷ்ய மாணுடர் இருந்தார்.

"அவர்தான், லெனின்," என்றார்

அந்த படத்தை என்னால் மறக்கவே முடியாது. அதன் பிறகு நான் அந்த மாதிரி படத்தை பார்க்கவே இல்லை, அதனால் நான் எனக்குள் அதை டூய்ஷெனின் படம் என்றுதான் சொல்லிக்கொள்வேன். லெனின் அதில் மிகவும் மென்மையான இராணுவ ஜாக்கெட் அணிந்திருந்தார், அவரது முகம் இறுக்கமாக இருந்தது, ஓரளவு நீண்ட தாடி வைத்து இருந்தார். அவரது அடிபட்ட கை கட்டுடன், தொப்பி பின்தள்ளியும் இருந்தது. அவரது கண்களில் ஒருவித அமைதி தெரிந்தது. அவரது கனிவான கண்கள் எங்களிடம் பேசுவதுபோல் இருந்தது : "குழந்தைகளே, உங்களுக்கு ஓர் அழகான எதிர்காலம் காத்து இருக்கிறது!" அந்த நொடியில், அவர் உண்மையாகவே எனது எதிர்காலத்தை பற்றி நினைப்பது போல் இருந்தது

டூய்ஷென் அந்த படத்தை நெடுநாட்களாக வைத்திருக்க கூடும். ஓரங்களில் தேய்ந்து மடிப்புடன் இருந்தது. பள்ளி சுவற்றில் லெனின் படத்தை தவிர வேறெதுவும் இல்லை.

"நான் உங்களுக்கு படிக்கவும் எண்ணவும் சொல்லித்தருகிறேன். எப்படி எழுத்துக்கள் எண்கள் எழுதுவது என்பதையும் சொல்லித்தருகிறேன், எனக்கு தெரிந்ததெல்லாம் உங்களுக்கு சொல்லித்தருகிறேன்" என்றார் டூய்ஷென்.

அவர் சொல்லியவாரே அவர் அறிந்த அனைத்தும் பொறுமையாக எங்களுக்கு கற்றுக்கொடுத்தார். எங்கள் ஒவ்வொருவருக்கும் எப்படி

பென்சிலை பிடிப்பது, எழுத்துக்களை ஒன்று கூட்டி படிப்பது என்று கற்று கொடுத்தார்.

இப்பொழுது அதை நினைத்தால் அவர் செய்தது அற்புதம் என்று தோன்றுகிறது : என்ன ஒரு துணிச்சலான காரியம், சரியாக எழுத படிக்க தெரியாத இளைஞன், எந்த புத்தகமும் இல்லாமல் இவ்வளவு பெரிய காரியத்தை செய்ய முற்பட்டது ! பெற்றவர்களோ இல்லை அந்த தலைமுறையே படிக்காத போது, குழந்தைகளுக்கு படிப்பு சொல்லி தருவது ஒன்றும் எளிதான செயல் அல்ல. டூய்ஷெனுக்கு இலக்கணமோ வழிமுறைகளோ தெரியாது. அப்படி ஒன்று இருப்பதே அவர் அறிந்ததில்லை.

அவர் அறிந்ததை முடிந்தவரை நன்றாக சொல்லி கொடுத்தார். எங்களுக்கு என்னென்ன தெரியவேண்டும் என்று அவர் எண்ணினாரோ அனைத்தும் சொல்லி கொடுத்தார். எனக்கு நன்றாக தெரியும், அவர் அவ்வளவு ஆர்வத்துடன் செய்த பணி வீண்போகவில்லை.

அவர் எண்ணியதை விட அதிகமாகவே சாதித்திருந்தார். ஆம், அதுவரை கிராமத்தை தாண்டிடாத கிரீஸ் குழந்தைகளாகிய நாங்கள் அவரது உடைந்த பள்ளியில் இருந்து புதிய அற்புதமான உலகத்தை கண்டோம்.

அங்குதான் லெனின் வாழ்ந்த மாஸ்கோ, நாங்கள் அறிந்த ஆலி-அடா மற்றும் தாஷ்கண்ட் நகரங்களை விட மிக மிக பெரியது என்று தெரிந்தது. தலாஸ் பள்ளத்தாக்கை போல் உலகில் மிகப்பெரிய கடல்கள் உள்ளதாகவும், அதில் எங்கள் மலைகளை ஒத்த கப்பல்கள் செல்வதாகவும் அறிந்தோம். நாங்கள் சந்தையில் வாங்கி வரும் மண்ணெண்ணெய் நிலத்தின் அடி ஆழத்தில் இருந்து கிடைப்பதாகவும் அறிந்தோம். எங்கள் கிராம மக்கள் கொஞ்சம் முன்னேறியதும், இந்த பள்ளி பெரிய ஜன்னல்கள் மற்றும் மேஜைகள் கொண்ட பெரிய வெள்ளை கட்டிடத்திற்கு மாறிவிடும் என்று உறுதியாக நம்பினோம்.

எழுத்துக்களை ஓரளவு எழுத பழகிய பின்பு, நாங்கள் எழுதிய முதல் வார்த்தை "லெனின்". எங்கள் அரசியல் சொற்களஞ்சியத்தில் "அதிகாரி", "கூலித்தொழிலாளி", "சோவியத்" உள்ளிட்டவை இருந்தன. டூய்ஷென் எங்களுக்கு அந்த வருடம் முடிவதற்குள் "புரட்சி" (revolution) வார்த்தை எழுத கற்றுத்தருவதாக சொல்லி இருந்தார்.

டுய்வென் சொல்வதை கேட்கும் போது, நாங்களும் அவரோடு கூட இருந்து போரில் வெள்ளையர்களுடன் சண்டை போடுவது போல் தோன்றும். அவருடைய லெனினை பற்றிய வர்ணனை உணர்ச்சிகரமாக இருந்தது; அவர் நேரில் பார்த்தது போல. அவர் சொன்ன அனைத்தும் எங்களுடைய மாபெரும் தலைவரை பற்றி திரிக்க பட்ட கதைகள் என்று இன்று உணர்கிறேன், ஆனால் அன்று அப்பட்டமாக நம்பினோம்.

"நீங்கள் லெனினுடன் கைகுலுக்கியது உண்டா?" ஒருமுறை கேட்டோம்.

"இல்லை குழந்தைகளே, நான் லெனினை பார்த்ததே கிடையாது, " வருத்தத்துடன் தலை ஆட்டினார். எங்களை தோல்வியுற செய்து விட்டது போல் சங்கடப்பட்டு பெருமூச்சு விட்டார்.

ஒவ்வொரு மாதத்தின் இறுதியிலும் அந்த பகுதியின் அரசு மையத்திற்கு சென்று டூய்வென் பணிகுறித்த அறிக்கையை சமர்ப்பித்து வருவார். நடந்து செல்வதனால் திரும்பி வர இரண்டு அல்லது மூன்று நாட்கள் ஆகும்.

அந்த பிரிவு எங்களை வாட்டியது. ஏதோ என் உடன்பிறந்த சகோதரனை பிரிவதை போல் இருந்தது. என் அத்தை கவனிக்காத நேரத்தில், வீட்டின் பின்புறமாக தப்பி குதித்தேன். சாலையில் அவர் வருகிறாரா என்று எதிர்பார்த்து இருந்தேன். அந்த கனிவான புன்னகைக்காக, அவருடைய அன்பான வார்த்தைகளுக்காக ஏங்கினேன்.

அவருடைய மாணாக்கர்களிலேயே நான் தான் மூத்தவள். அதனால் தான் என்னால் குறைந்த காலத்தில் கற்க முடிந்தது, இருந்தபோதும் அது மட்டும் காரணம் இல்லை என்று எனக்கு தெரியும். அவர் சொல்லும் ஒவ்வொரு வார்த்தையும், அவர் கற்று கொடுத்த ஒரு ஒரு எழுத்தையும் நான் புனிதமாக கருதினேன். அவர் சொல்லிக்கொடுப்பதை கற்பதை விட எனக்கு வாழ்க்கையில் வேறொன்றும் இல்லை என்று தோன்றியது. அவர் எனக்கு அளித்த நோட்டை பொக்கிஷமாக பாதுகாத்தேன். எழுத்துக்களை நிலத்தில் எழுதியும், கரித்துண்டால் சுவற்றில் எழுதியும், குச்சியால் புழுதி மீதும், பனியின் மீதும் எழுதி கற்றேன். என்னை பொறுத்த வரையில் டூய்வெனை விடவும் படித்த அறிவாளி உலகில் யாருமில்லை என்றிருந்தேன்.

குளிர்காலம் நெருங்கியது.

பனிபெய்ய தொடங்குவதற்கு முன்பு வரை, மலை அடிவாரத்தில் உள்ள ஓடையை நடந்தே கடந்து சென்றோம். குளிர்காலம் நெருங்க தண்ணீர் எங்கள் கால்களை உறையச்செய்தது. அதுவும் சிறுவர்கள் ஓடையை கடப்பதற்குள் குளிர் தாளாமல் கண்களில் நீர் வந்தது. டய்வென் தோளிலும் முதுகிலும் சிறுவர்களை தூக்கி செல்ல ஆரம்பித்தார். இப்பொழுது நினைத்தால் நம்ப முடியவில்லை தான். மக்கள் டய்வெனை பார்த்து ஏளனமாக சிரித்தார்கள், அது அவர்களது அறியாமையும் முட்டாள்தனமும் தான்.

குளிர் காலத்திற்கு மலையில் தங்கி எப்போதாவது கீழே வரும் பணக்காரர்கள் மற்றவர்களைவிட விஷமத்தன்மை கொண்டிருந்தனர். ஆடம்பர கோட்டும், தொப்பியும் அணிந்து தங்களது நன்கு பராமரிக்கப்பட்ட குதிரைகளில் உலா வருபவர்கள் டய்வென் குழந்தைகளை தூக்கி செல்வதை பார்ப்பதுண்டு. நக்கலாக அவர்கள் சிரித்து கொண்டு, "அட, இவனை நான் முன்பே பார்த்திருந்தால், நானே கூட்டி கொண்டு சென்றிருப்பேன்" என்பர்.

சிரிப்பலையோடு எங்கள் மீது சேற்றை வாரி இறைத்துவிட்டி போவர்.

அப்போது எனக்கு அவர்கள் பின்னால் ஓடிச்சென்று குதிரையை பிடித்து நிறுத்தி, அவர்களின் முகத்திற்கு நேரே கத்த வேண்டும் போல் இருக்கும் : "எவ்வளவு தைரியம் இருந்தால் எங்கள் ஆசிரியரை இப்படி பேசுவீர்கள்? மூடர்களே !"

ஆனால் ஒரு பெண் சொல்வதை யார் கேட்பார்கள்? அழகையை அடக்கி கொண்டு நிற்பதை தவிர என்னால் ஒன்றும் செய்ய இயலவில்லை. டய்வென் காதில் விழாதது போல் அதீச்சொற்களை புறக்கணிப்பார். உடனே எங்களுக்கு ஏதாவது ஒரு நகைச்சுவையை சொல்லி சிரிக்கச்செய்து, நடந்ததை மறக்கவும் செய்து விடுவார்.

டய்வென் எவ்வளவு முயற்சி எடுத்தும், ஓடையை கடக்க மரங்களை ஏற்பாடு செய்யமுடியவில்லை. ஒரு நாள் பள்ளி முடிந்து, குழந்தைகளை தூக்கிக்கொண்டு அக்கரையில் விட்ட பிறகு நானும் டய்வெனும் கற்களால் பாதை அமைக்க முற்பட்டோம்.

கிராம மக்கள் நினைத்தால் அரை மணிநேரத்தில் குழந்தைகளுக்கு பாதையை அமைத்து விடலாம்;இரண்டு அல்லது மூன்று மரங்களை

போட்டால் போதும் வேலை முடிந்துவிடும். ஆனால் அன்று மக்கள் அறியாமையில் மூழ்கி இருந்தனர், கல்வியை ஒரு பொருட்டாக எடுத்து கொள்ளவில்லை. ட்யூஷன் ஒரு பைத்தியக்காரன் என்றே எண்ணினர். சரி, குழந்தைகளை அனுப்ப வேண்டுமா, கூட்டிச்செல் என்ற மட்டும்தான் அவர்களது மனப்பான்மை இருந்தது. ஆண்களிடம் குதிரை இருந்தது, ஆதலால் பாலம் அமைப்பதிற்கான தேவை இல்லை அவர்களுக்கு.

நியாயமாக பார்த்தால், அவர்களுக்கு எல்லா விதத்திலும் நிகரான இந்த இளைஞன் ஏன் குழந்தைகளுக்கு கல்வி கற்றுத்தர இப்படி போராடுகிறான் என்று யோசித்து இருக்க வேண்டும். அதுவும் இவ்வளவு உறுதியோடும், இத்தனை இடற்பாடுகளுக்கும் பேச்சுகளுக்கும் மத்தியில்.

நாங்கள் படிகள் அமைத்த நாளன்று பனி படர்ந்து இருந்தது. தண்ணீர் மிகவும் குளிர்ந்து இருந்தது. ட்யூஷன் எப்படி அந்த குளிரை தாக்கு பிடித்தார் என்று தெரியவில்லை, அதுவும் காலணி இல்லாமல் ஓய்வும் இல்லாது செய்தார். தண்ணீரில் நடப்பது தணலின் மேல் நிற்பது போல் இருந்தது. நான் பாதி தூரம் கடந்ததும், எனது கால்கள் இரண்டும் உறைந்து பிடித்து கொண்டது. என்னால் வலியினால் நிற்க முடியாமல் தண்ணீருக்குள் போய் கொண்டிருந்தேன். ட்யூஷன் விரைந்து வந்து என்னை தனது கைகளில் சுமந்து கரைக்கு சென்றார். அவரது கோட் விரித்து என்னை அமர செய்தார். எனது கால்களையும் கைகளையும் தேய்த்து இயல்பு நிலைக்கு கொண்டு வந்தார்.

"கோட் அணிந்து சிறிது இங்கே உட்கார் ஆல்டிநெ, நானே இந்த வேலையை பார்த்துக் கொள்கிறேன்" என்று அக்கறையுடன் கூறினார்.

இறுதியாக பாதை வேலை முடிந்தது. ட்யூஷன் தண்ணீரில் இருந்து மேலே வந்து தனது பூட்ஸை அணிந்து கொண்டு புன்னகைத்தார்.

"இப்போது பரவாயில்லையா ? சரியாய் போர்த்திக்கொள்," என்றார். சிறிது இடைவெளி விட்டு "அன்று வறட்டிகளை விட்டு சென்றது நீதானே, ஆல்டிநெ?"

"ம்ம்" என்றேன்.

அவரிடம் ஒரு சிறு புன்னகையை காண முடிந்தது, நான் நினைத்தேன் என்பது போல.

அவருக்கு தெரிந்து விட்டது என்பதும் , அதை இன்னும் மறக்காமல் வைத்திருக்கிறார் என்பதை நான் அறிந்ததும், எனது முகம் சிவந்தது ஞாபகத்தில் உள்ளது. அதில் நான் பூரிப்பு அடைந்தேன், அதை டய்ஷெனும் உணர்ந்தார்.

"என் சிறிய வசந்தமே," கண்களால் என்னை வருடியவாறு,
"புத்திசாலியான உன்னை நான் படிக்க நகரத்துக்கு அனுப்ப முடிந்தால் எவ்வளவு நன்றாக இருக்கும்! நீ நிச்சயம் பெரிய ஆளாக வருவாய்!"

திடீர் என்று திரும்பி கரையை நோக்கிக் சென்றார்.

ஓடையின் கரையில் நின்று கொண்டு, அவருடைய ஒளிர்கிற கண்கள் மலைக்கு மேல் காற்றோடு விளையாடி ஓடிக்கொண்டிருக்கும் மேகங்களை பின்தொடர்ந்தன.

அவர் அந்த நிமிடங்களில் என்ன நினைத்தார்? என்னை பள்ளிக்கு அனுப்புவதை பற்றியா? நானோ அவருடைய கோட்டின் உள்ளே இருந்து கொண்டு : "இவர் என் சகோதரனாய் இருந்திருந்தால் எவ்வளவு நன்றாக இருக்கும்! இந்நேரம் அவரை அணைத்து அன்பான வார்த்தைகளை அவரின் காதுகளில் கூறி இருக்கலாம். கடவுளே, அவரை என் சகோதரன் ஆக்குவாயா!"

ஆசிரியரின் அன்பிற்காகவும், நல்லெண்ணத்திற்காகவும், அவர் எங்களின் எதிர்காலத்தின் மேல் வைத்திருந்த கனவிற்காகவும் நாங்கள் அவரின் மீது அளவு கடந்த மரியாதை வைத்திருந்தோம். சிறுவயதாய் இருந்தாலும் அந்த நன்றி உணர்வு எங்களிடம் இருந்தது. கடும் குளிரையும், நெடும் தூரத்தையும், பணியையும் பொருட்படுத்தாமல் நாங்கள் பள்ளி செல்ல அதுவே தூண்டியது. நாங்கள் பள்ளி சென்றது எங்களுடைய இந்த விருப்பத்தினால் மட்டுமே! எங்களை போக சொல்ல எவரும் இல்லை, அதுவும் கடும் பனியில். எங்கள் மூச்சு காற்று உறைபனியாய் மாறி முகத்தை தாக்கும் அளவு பனி இருந்தது. ஒருவர் பின் ஒருவராய்

அடுப்பின் அருகில் குளிர் காய, மற்றவர்கள் ஆசிரியரின் பாடத்தை கவனித்தனர்.

அந்த குளிரான காலை பொழுதில் ஒன்று, ஜனவரி மாதத்தின் கடைசி அது, டூய்ஷென் வழக்கம் போல் எங்களை அழைத்து செல்ல வந்தார். அமைதியாகவும், இறுக்கமாகவும் இருந்தார். முகம் சிறுத்து கடுமையாக இருந்தது. இந்தவாறு ஒருபோதும் அவரை பார்த்ததில்லை. ஏதோ தவறு நடந்துள்ளது என்று உணர்ந்தோம், அவரை பின்தொடர்ந்தோம் அடங்கிப்போன சிறிய கூட்டமாய்.

வழக்கமாக பனிப்பொழிவு அதிகமாய் இருந்தால் டூய்ஷென் முன்செல்ல அடுத்து நான் செல்வேன், என்னை தொடர்ந்து மற்றவர்கள் ஒருவர் பின் ஒருவராக வருவர். அன்றும் டூய்ஷென் முன்னே சென்றார், ஒரு பெரிய பனிக்கட்டி ஒன்று மலையின் அடிவாரத்தில் உருவாகி இருந்தது. சில சமயங்களில் ஒருவரின் பின்புறத்தை பார்த்து அவரது மனநிலையை சொல்லமுடியும். அன்றும் அப்படித்தான்: எங்கள் ஆசிரியர் துக்கத்தால் உடைந்து நொறுங்கி போயிருந்தார் என்று அறிந்தோம். அவரது தலை தாழ்ந்திருந்தது, அவரால் நடக்க இயலவில்லை. என்னால் இன்றும் அந்த கருப்பு வெள்ளை அபசகுன வடிவத்தை காண முடிகிறது:

நாங்கள் மலையில் ஏறும்போது, எனக்கு முன்பாக டூய்ஷெனின் கறுப்பு-உடை, மலையின் மேல் ஒட்டகங்கள் சாய்ந்திருப்பது போல் வெள்ளை பனி சறுக்கல்கள், காற்று அவற்றின் முதுகில் உள்ள பனி தூசிகளை துடைக்க, அதற்கும் மேலே ஒரு தனி கருப்பு மேகம் தொங்கவிட பட்டது போல் இருந்தது.

நாங்கள் எங்கள் வகுப்பறைக்குள் வந்து வைக்கோலில் அமர்ந்தபோது, வழக்கமாக செய்வது போல் டூய்ஷென் அடுப்பை பற்றவைக்க செல்லவில்லை.

"எழுந்திருங்கள்," எங்களுக்கு ஆணையிட்டார்.

அப்படியே செய்தோம்.

"உங்கள் தலைகளைத் தாழ்த்தி கொள்ளுங்கள்." பணிந்து நாங்கள் எங்கள் தொப்பிகளைக் கழற்றினோம், அவர் தனது தொப்பியையும் கழற்றினார். எங்களுக்கு ஏன் என்று புரியவில்லை. பிறகு உடைந்த அமைதியான குரலில் கூறினார்:

"லெனின் இறந்துவிட்டார். உலகெங்கிலும் மக்கள் துயரத்தில் மூழ்கியுள்ளனர். நீங்களும், நீங்கள் இருக்கும் இடத்தில் நின்று அமைதி காக்கவும். அவரது படத்தைப் பாருங்கள். இந்த நாளை நினைவில் வைத்து கொள்ளுங்கள். "

எங்கள் பள்ளி அறை பனியின் கீழ் புதைக்கப்பட்டதைப் போல அமைதியாகிவிட்டது. காற்று சுவரின் சிறு துளைகள் மூலம் ஊடுருவுவதை கேட்க முடிந்தது. பனி செதில்கள் வைக்கோல் மீது விழும் சலசலப்பை கேட்க முடிந்தது.

அந்த துக்கமான பொழுதில் சலசலப்பான நகரங்கள் ஊமையான போது, பூமியை உலுக்கிய தொழிற்சாலைகள் அசைவற்று போனபோது, இரைச்சலுடன் செல்லும் ரயில்கள் தடங்களில் நிறுத்தப்பட்டபோது, உலகமே துக்கத்தில் மூழ்கிய போது, மக்களின் ஒரு பகுதியின் துக்கங்களாகிய நாங்களும், பள்ளி என்று அழைக்கப்பட்ட அந்த பனி படர்ந்த கொட்டகையில் எங்கள் ஆசிரியருடன் சேர்ந்து லெனினுக்கு மௌனம் காத்து விடைகொடுத்தோம்; இதைவிட யாரும் அவருடன் நெருக்கமாக இருக்க முடியாது, இதைவிட துக்கம் கொள்ள முடியாது என்றும் நம்பினோம். அங்கே எங்கள் லெனின், அவரது ராணுவ உடையில், கையில் கட்டுடன், எப்பவும் போல் எங்களை சுவரில் இருந்து பார்த்து கொண்டிருந்தார். எப்பவும் போல் எங்களிடம் அவர் பேசுவது போல் இருந்தது, அவரது தெளிவடைந்த நம்பிக்கையான கண்களுடன் பேசினார்: "குழந்தைகளே, உங்களுக்கு ஓர் அழகான எதிர்காலம் காத்திருக்கிறது!" அந்த அமைதியான நொடிகளில் அவர் எனது எதிர்காலத்தையே எண்ணியது போல் கற்பனை செய்தேன்.

டுய்வென் கண்ணீரை துடைத்து கொண்டு சொன்னார் : "நான் வட்டார அலுவலகம் செல்ல வேண்டும், கட்சியில் சேர்கிறேன். மூன்று நாட்களில் திரும்புவேன்."

நான் அறிந்ததிலேயே அந்த மூன்று நாட்கள் தான் கடும்குளிர் இருந்த நாட்கள் கூட. ஒரு மாபெரும் மனிதரின் இன்மையை இயற்கை நிரப்புவது போல இருந்தது. காற்று வெறித்தனமாக ஓயாமல் வீசியது, பனி சீற்றத்துடன் சுழற்றி அடித்தது. இயற்கையின் கூறுகள் அமைதி அடைவதாயில்லை; உலகத்தையே உலுக்குவது போல் இருந்தது.

எங்கள் கிராமம் மலைகளின் அடிவாரத்தில் அமைதியாய் பதுங்கிக்கொண்டது, மலை மேகத்திற்குள் பிணைந்து கொண்டது. புகைபோக்கிகளில் இருந்து மெல்லிய புகை மேலே சென்றது. மக்கள் வீட்டுக்குள்ளேயே இருந்தார்கள். நிலைமையை மோசமாக்க ஓநாய்கள் வந்து அச்சுறுத்தியது. அவை பகல் நேரங்களில் சாலைகளில் தோன்றின, இரவில் கிராமத்திற்கு அருகில் திரிந்தன, அவைகளின் பசியான

இரத்தத்தை உறையவைக்கும் அலறல்கள் சூரிய உதயம் வரை கேட்க முடிந்தது. நான் எங்கள் ஆசிரியரை பற்றி கவலை கொண்டேன், இந்த மோசமான குளிரில் அவரிடம் ராணுவ கோட் தவிர வேறெந்த தோல் ஜாக்கெட்டும் இல்லை. அவர் திரும்பி வர வேண்டிய நாள், நான் மிகவும் பதட்டமுற்றேன். ஆபத்தின் முன்னெச்சரிக்கை எனக்கு இருந்திருக்கக் கூடும். அவர் வருவதை பார்க்க அந்த பனிபடர்ந்த யாருமில்லா புல்வெளியை அடிக்கடி சென்று பார்த்தேன். ஆனால் அங்கு ஒரு ஆன்மாவை கூட பார்க்க முடியவில்லை.

"ஆசிரியரே, எங்கே உள்ளீர்கள்? நான் வேண்டிக்கொள்கிறேன், காலம் கடத்தாதீர்கள், சீக்கிரம் வந்து சேருங்கள்! நீங்கள் இல்லாமல் நாங்கள் கவலை கொள்கிறோம், கேட்கிறதா ? "

ஆனால் புல்வெளி என் சத்தமில்லாத அழுகைக்கு அலட்சியமாக இருந்தது, நான் அழுதேன், ஏன் என்று எனக்குத் தெரியவில்லை.

நான் உள்ளேயும் வெளியேயும் ஓடுவது என் அத்தைக்கு கோபத்தை ஏற்படுத்தியது.

"அந்தக் கதவை விடு! உட்கார்ந்து உனது நூற்பு வேலையை செய். நீ வீட்டை உறைய வைக்கிறாய், இன்னொரு முறை வெளியே போனாய் என்றால் துளைத்துவிடுவேன்!" அவள் என்னைப் பார்த்து கைமுட்டியை காண்பித்து கத்தினார், மீண்டும் என்னை வெளியே விடவில்லை.

ஏற்கனவே இருட்ட தொடங்கி இருந்தது, டய்ஷென் திரும்பி வந்தாரா இல்லையா என்று தெரியவில்லை. இந்த நிச்சயமற்ற நிலை என்னை வெறிகொள்ள செய்தது. ஒரு நிமிடம் அவர் வந்து விட்டார் என்று தோன்றும் ஏனென்றால் இதற்கு முன் ஒருபோதும் சொன்ன சமயத்திற்கு வராமல் இருந்தது இல்லை. ஆனால் அடுத்த நிமிடம், ஏதேதோ கற்பனை ஓடும்: அவர் உடல்நிலை சரியில்லாமல், அவரது நடை மெதுவாகவும் கடினமாகவும் இருந்தது, ஒரு பனிப்புயல் தொடங்கினால் அவர் புல்வெளியில் தனது வழியை இழப்பார். என்னால் வேலையில் கவனம் செலுத்த முடியவில்லை, விரல்கள் ஒத்துழைக்காமல் நூல் உடைந்து கொண்டே இருந்தது, இது என் அத்தையை இன்னும் பைத்தியம் ஆக்கியது.

"என்ன ஆயிற்று உனக்கு இன்று? உன் கைகள் மரத்தால் செய்யப்பட்டதா என்ன? " அவள் என்னை வெறித்து பார்த்தாள், அவளுடைய கோபம் தலைக்கேறியது. கடைசியில் பொறுமை இழந்து எரிச்சலுடன் கத்தினாள் "கடவுளே, ஏன் பிளேக் உன்னை கொண்டு செல்ல வில்லை! இங்கே வா, இந்த பை சைக்கல் பாட்டியின் பை. அவரிடம் கொடுத்து விட்டு வா "

நான் சந்தோஷத்தில் குதித்தே விட்டேன். டூய்ஷென் சைக்கால் பாட்டியின் வீட்டில் தான் தங்கி இருந்தார். முதிய தம்பதிகள் சைக்காலும் கர்தன்பையும் என் அம்மா வழி உறவினர்கள். சமயங்களில் அவர்களது வீட்டிற்கு அடிக்கடி செல்வதும், தங்குவதும் உண்டு. என் அத்தைக்கு இது ஞாபகம் வந்து இருக்கும், அல்லது கடவுள் ஞாபக படுத்தி இருப்பார் என்னை அனுப்பச் சொல்லி.

"உன்னை பார்க்கவே எனக்கு பிடிக்கவில்லை. அவர்கள் அனுமதித்தால் இரவு அங்கேயே தங்கிவிடு. கிளம்பு, சில நாட்கள் என் கண்ணில் படாதே!"

நான் அவசரமாக வெளியேறினேன். பேய் காற்று அடித்து கொண்டிருந்தது; சில நொடிகள் அமைதியாகி ஆத்திரத்துடன், பின்னர் அது திடீரென்று ஆத்திரத்துடன் தாக்கியது. என் கைடுக்கில் பையை பற்றிக் கொண்டு, கிராமத்தின் மறுமுனை வரை ஓட ஆரம்பித்தேன். பனியில் ஒரு குதிரையின் காலடி தடத்தை பின் தொடர்ந்து சென்றேன். ஒரு எண்ணம் மட்டுமே என் மனதில் ஓடியது: "டூய்ஷென் வந்திருப்பாரா?"

அவர் வரவில்லை. மூச்சிரைக்க ஓடி பாட்டி சைக்கலை திடுக்கிட செய்தேன்.

"என்ன ஆயிற்று?" அவள் பயத்தில் வினவினார். "ஏன் இவ்வளவு வேகமாக ஓடி வந்தாய், ஏதேனும் பிரச்சனையா?"

"இல்லை, பிரச்சனை ஏதும் இல்லை. நான் உங்கள் பையை கொண்டு வந்தேன். இன்றிரவு நான் உங்களுடன் தங்கலாமா? "

"நிச்சயமாக, என் குழந்தாய். ஓ, குறும்புப் பெண்ணே, நீ என்னை எப்படி பயமுறுத்திவிட்டாய் ! எங்களைப் பார்க்க நெடுநாட்களாக வரவில்லையே. வா, நெருப்பின் முன் உட்கார், உறைந்து போய் இருக்கிறாய்."

"பிள்ளைக்கு சூடாக கறி சமைத்து கொடு. டூய்ஷெனும் சீக்கிரம் வந்து விடுவான்" என்றார் கர்தன்பை. ஜன்னலின் அருகே அவரது காலணிகளை சரிசெய்து கொண்டிருந்தார். "இந்நேரம் அவன் வந்திருக்க வேண்டும், ஆனால் கவலை வேண்டாம், பொழுது சாய்வதற்குள் வந்து விடுவான். நமது வயதான குதிரையும் வீட்டிற்கு என்றால் உற்சாகத்துடன் வந்து சேரும்".

மெதுவாக இருள் ஊடுருவியது. எனது மனம் பதைபதைத்து கொண்டு இருந்தது, வெளியில் நாய் குரைத்தலோ சிறு சத்தமோ மூச்சு நின்றுவிடும் போல் இருந்தது. ட்யூஷென் வருவதற்கான எந்த அடையாளமும் இல்லை. பாட்டி சைக்காலின் தொண தொணப்பு பேச்சு காத்திருப்பை எளிமை ஆக்கியது.

ட்யூஷெனுக்காக காத்திருந்தோம். நள்ளிரவில், கர்தன்பை படுக்கைக்கு சென்றார்.

"படுக்கையை தயார் செய்" அவர் கூறினார். "அவன் இன்றிரவு வர போவதில்லை. மிகவும் தாமதமாகி விட்டது. அதிகாரிகள் வேலையாய் இருந்திருக்க கூடும்; அதனால் வரமுடியாமல் போய் இருக்கும். இல்லை என்றால் எப்போதோ வந்து இருப்பான்" அவர் தூங்க ஆயத்தமானார். எனக்கு அடுப்பிற்கு பின்புறம் ஓரத்தில் படுக்கை தயார் செய்யப்பட்டது. ஆனால் என்னால் தூங்க முடியவில்லை. கர்தன்பை இரும்மி கொண்டும், புரண்டும், துதிகள் முணுமுணுத்து கொண்டும் இருந்தார்.

"என் கிழட்டு குதிரை எப்படி இருக்கிறதோ?" கவலையுடன் முணுமுணுத்தார். "காசில்லாமல் யாரும் ஒரு பிடி வைக்கோல் கூட குடுக்க மாட்டார்களே!"

அப்படியே தூங்கிப் போனார், அதன் பின் காற்று என்னை விழித்திருக்க வைத்தது. காற்று கூரையை பிய்த்து கொண்டு வந்து ஜன்னலில் கீறல் போட்டு சென்றது.

கர்தன்பைக்கு இருந்த நம்பிக்கை என்னை அமைதி அடைய செய்யவில்லை. நான் காத்திருந்தேன்; நினைவெல்லாம் ட்யூஷென் பற்றியதாய் இருந்தது - தனி ஆளாய் புயலடிக்கும் பனிப்பிரதேசத்தை கடக்கிறார். கண் அசந்திருக்க வேண்டும்; திடீரென்று ஏதோ எழுப்பியது. ஒரு நீளமான ஊளை நிலத்தடியில் இருந்து எழுந்து வந்தது. நரிகள்! ஒன்றல்ல, ஒரு கூட்டம். வெவ்வேறு திசைகளில் இருந்து எழுந்து, ஒன்றை ஒன்று அழைத்து கொண்டு சூழ ஆரம்பித்தது. அவற்றின் ஊளை ஒன்று சேர்ந்து நீளமானது. அது காற்றோடு ஏறி இறங்கி, வந்து வந்து போனது. சில நொடி, ஓநாய்கள் வீட்டிற்கு மிக அருகில் உள்ளது போல் தோன்றியது.

"அவை பனிப்புயலை பார்த்து ஊளையிடுகிறது" என்றார் பாட்டி.

கர்தன்பை ஏதும் பேசாமல் இருந்தார்; ஓசைகளை கூர்ந்து கவனித்துக் கொண்டிருந்தார்.

"இல்லை, இது வேறு. எதையோ துரத்துகிறது. அது ஒரு குதிரையோ மனிதனோ, கேட்கிறதா? டூய்ஷெனாக மட்டும் இருக்க கூடாது. அவன் எதற்கும் பயப்பட மாட்டான், முட்டாள்." பதட்டத்தில் தடுமாறியபடியே கோட்ஜ தேடினார். "விளக்கை போடு, சீக்கிரம், கடவுளே!"

நானும் சைக்காலும் ஒன்றாக எழுந்தோம், பயத்தில் நடுங்கி கொண்டிருந்தோம்.

விளக்கை கண்டுபிடித்து போடுவதற்கு அவருக்கு ஒரே நொடிகள் ஆயின. திடீரென்று ஊளையிடுவது நின்றன, அரவமே இல்லாமல் நிசப்தம் ஆனது.

"ஐயோ, அவை தாக்கிவிட்டது!" கர்தன்பை கூச்சலிட்டார்.

அவரது ஊன்றுகோலை எடுத்து கொண்டு கதவை நெருங்கினார், அதே சமயம் அவரது நாங்கள் குலைத்தது. யாரோ ஜன்னலை தாண்டி வந்து கதவை தட்டினர்.

கதவை திறந்ததும் பனி புகையாய் உள்ளே அடித்தது. பனி விலகியதும் டூய்ஷென் நின்றிருந்தார். வெளுத்த முகத்துடன் தடுமாறி உள்ளே நுழைந்து சுவரில் சாய்ந்தார்.

"துப்பாக்கி" என்று மூச்சிரைத்தார்.

ஆனால் நாங்கள் புரிந்து கொள்ளும் நிலையில் இல்லை. எனக்கு கண்ணை கட்டியது, அவர்கள் பேசியது மங்கலாய் தெரிந்தது. கர்தன்பை பைபிளின் வரிகளை உச்சரித்து கொண்டே கேட்டார், உண்மையில் நீதானா ?

"துப்பாக்கி, துப்பாக்கியை கொடுங்கள்!" டூய்ஷென் மறுபடியும் கேட்டார்.

"வேண்டாம், எங்கள் உயிர் உள்ளவரை உன்னை நாங்கள் போக விட மாட்டோம்" என்று கெஞ்சினர். "அதற்கு எங்களை முதலில் நீ கொல்ல வேண்டும்"

என் உடம்பு செயலற்று கிடந்தது, பேசாமல் படுத்து இருந்தேன்.

"என்னை இந்த கதவருகே பிடித்து விட்டது, " ட்யூஷன் பெருமூச்சு விட்டபடி தனது சாட்டையை வீட்டின் மூலையில் தூக்கி வீசினார். குதிரை ஏற்கனவே காற்றில் சோர்வடைந்து இருந்தது, பின் ஓநாய்கள் துரத்த ஆரம்பித்தது. கிராமம் வரை வந்து சாய்ந்து விட்டது. ஓநாய்கள் பிடித்து கொண்டன."

"குதிரையை விடு, நீ உயிரோடு இருக்கிறாய். அதுவே போதும். குதிரை விழாமல் இருந்திருந்தால் உன்னையும் ஓநாய்கள் விட்டு இருக்காது. உனது உடமைகளை எடுத்து கொண்டு வா, வந்து நெருப்பின் முன் உட்கார். பூட்டை கழட்டி விடுகிறேன்." என்றார் கர்தன்பை. "சைக்கால், சாப்பிட இருப்பதை சூடு செய்"

ஆண்கள் இருவரும் நெருப்பின் முன் அமர்ந்தனர்.

"சரி விடு, இது நடக்கணும்னு இருக்கு," கர்தன்பை பெருமூச்சு விட்டார்.

"ஏன் நீ தாமதமாய் கிளம்பினாய் ?"

"நான் எதிர் பார்த்ததை விட கூட்டம் முடிய நேரம் ஆயிற்று. நான் கட்சியில் சேர்ந்து விட்டேன், கராகே (கர்தன்பை)"

"நல்லது. ஆனால் நீ காலையில் கிளம்பி இருக்கலாம். உன்னை யாரும் குச்சி வைத்து துரத்தவில்லையே?"

"குழந்தைகளிடம் இன்று வருவதாக உறுதி அளித்து இருந்தேன், நாளை காலை பள்ளிக்கு வருவார்கள்" என்றார் ட்யூஷன்.

"என்ன ஒரு முட்டாள்தான்!" கர்தன்பை கோபத்துடன் கத்த ஆரம்பித்தார்.
"அவன் சொல்வதை கேட்டாயா சைக்கால்,

உயிரை பணயம் வைத்து இந்த தொல்லைகளிடம் கொடுத்த சத்தியத்தை காப்பாத்த வந்தானாம்! எப்படி இருக்கு இது ! இதனால் நீ உயிரோடு வர முடியாமல் போய் இருந்தால், அப்போ ? என்ன அபத்தமாக பேசுகிறாய், முட்டாள்தான் !"

"என் கடமை, என் வேலை அது கராகே. குதிரைக்கு என்னை மன்னித்து விடுங்கள். நான் எப்பவும் நடந்தே செல்வேன், இந்த முறையும் அப்படியே செய்து இருக்க வேண்டும். ஆனால் நான் உங்களது குதிரையை வாங்கி ஓநாய்களுக்கு பலி கொடுத்து விட்டேன் ..."

"அதை விடு. அவள் உன்னை காப்பாற்றுவதற்காக உயிரை கொடுத்ததாக இருக்கட்டும்" பெரியவர் கடுப்போடு கூறினார். "நான் என் வாழ்க்கை முழுவதும் குதிரை இல்லாத விவசாயி ஆகதான் இருந்திருக்கிறேன், சமாளித்து கொள்வேன், கவலை படாதே. சோவியத் உறுதியாக நின்றால் இன்னொன்று வாங்கி கொள்வேன்"

"அது முற்றிலும் உண்மை, " சைக்கால் குரல் தழுதழுக்க கூறினார்.
"எங்களுக்கு இன்னொன்று வாங்கி கொள்வோம்... நீ வந்து சாப்பிடு, சூடு ஆறுவதற்கு முன்"

அவர்கள் அமைதி ஆனார்கள்.

"உன்னை புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை, டய்ஷென்" கர்தன்பை நெருப்பை மூட்டி கொண்டே கூறினார். "நீ முட்டாள்தான் அல்ல, புத்திசாலி என்று தெரியும். எதற்காக இந்த குழந்தைகளுக்காக இவ்வளவு சிரமம் எடுக்கிறாய்? வேறேதும் வேலை கிடைக்கவில்லையா உனக்கு? ஏன் ? நீ யாரிடமாவது மேய்ப்பனாக இருந்தால் கூட இதை விட நிம்மதியாகவும், வசதியாகவும் ...."

"கராகே, நீங்கள் என் நலனுக்கு கூறுகிறீர்கள் என்று தெரியும். ஆனால் உங்களை போல் அந்த குழந்தைகளும் பள்ளிக்கூடங்களும் கல்வியும் தேவையற்று என்று உதாசீன படுத்தினால், சோவியத் அரசு நீண்ட காலம் இருக்க முடியாது. உங்களுக்கு சோவியத் நிலையாக இருக்க வேண்டும் தானே ? அதற்காக இந்த சிரமத்தை எடுப்பதற்கு எனக்கொன்றும் கஷ்டம் இல்லை, கராகே. நான் இவர்களுக்கு நன்றாக கல்வி கொடுத்தால், அதை விட வேறொன்றும் எனக்கு தேவை இல்லை. லெனின் என்ன சொன்னார் தெரியுமா ...."

"நான் சொல்வதை ஒரு நிமிடம் கவனி," கர்தன்பை குறுக்கிட்டார், ஒரு நொடி யோசித்து விட்டு தொடர்ந்தார் : "நீ துக்கத்தில் இருக்கிறாய். ஆனால் கண்ணீர் லெனினை திரும்ப கொண்டு வரப்போவதில்லை, தெரியுமல்லவா. உலகத்தில் உள்ள எந்த சக்தியும் அதை செய்ய முடியாது. மற்றவர்களுக்கு உன் போல் துக்கம் இல்லை என்று நினைக்கிறாயா? இதோ என் இதயம் பொசுங்குகிறது. இதை நீ எப்படி எடுத்து கொள்வாய் என்று தெரியவில்லை ஆனால் நான் லெனினுக்காக தினமும் ஐந்து முறை பிரார்த்திக்கிறேன், அவர் வேறு நம்பிக்கையைச் சேர்ந்தவராய் இருப்பினும். டூய்ஷென், சிலசமயம் எனக்கு தோன்றும், நீயும் நானும் இந்த அளவு கண்ணீர் சிந்த தேவையில்லை என்று. நான் பார்ப்பது இப்படிதான்; லெனின் மக்களின் இதயத்தில் இருக்கிறார், மக்களாகவே. இது தந்தையிடமிருந்து மகனுக்குக் கொடுக்கப்படும், இரத்தத்தில் இருக்கிறது ...."

"நன்றி கராகே, இந்த வார்த்தைகளுக்காக. நன்றி. நீங்கள் நினைப்பது சரிதான். லெனின் மறைந்துவிட்டார், ஆனால் நாம் நம் வாழ்க்கையை அவரை போல் உருவாக்கி கொள்வோம்."

அவர்கள் பேசுவதை தூரத்தில் இருந்து கேட்டு கொண்டு அருகில் வந்தது போல் உணர்ந்தேன். முதலில் கனவு போல் தோன்றியது. டூய்ஷென் பத்திரமாக திரும்பி வந்து விட்டார் என்பதை என்னால் நம்ப முடியவில்லை. அதை நிஜம் என்று உணர்ந்த பிறகு, என்னுள் ஒரு சந்தோச அலை பரவியது. ஆனந்தத்தில் விம்மினேன். யாரும் அடையா மகிழ்ச்சியை அடைந்தது போல் உணர்ந்தேன். அந்த நிமிடங்களில் என் கண்முன் எதுவுமே இல்லை என்று தோன்றியது : நான் இருந்த மண் குடிசையோ, வெளியே அடிக்கும் பனிப்புயலோ, கர்தன்பையின் ஒரே குதிரையை குதறும் ஓநாய்களோ! எதுவும் தெரியவில்லை. என் மனமும் புத்தியும் முழுவதுமாக அளவில்லாத ஆனந்தத்தில் இருந்தேன். போர்வையை முக்காடிட்டு வாய்பொத்தி தேம்பினேன், யாருக்கும் கேட்க கூடாதென. ஆனால் டூய்ஷெனுக்கு கேட்டது.

"யார் அது, அடுப்பிற்கு பின்னே அழுவது?" என்றார்

"அது ஆல்ட்டிநெ தான், பயந்து விட்டாள், அதனால்தான் அழுகிறாள்",
சைக்கால் கூறினார்

"ஆல்ட்டிநெ இங்கே இருக்கிறாளா?" ட்யூஷென் அவசரமாக அருகே
வந்தார். என்னருகே மண்டியிட்டு, தோலை தொட்டார், "என்ன ஆச்சு
ஆல்ட்டிநெ ? ஏன் அழுகிறாய் ?"

நான் சுவரின் பக்கம் திரும்பி, முன்னை விட அதிகமாக
அழுதேன்."அழாதே, எது உன்னை பயபடுத்தியது? நீ பெரியவள்,
அழக்கூடாது. இங்கே வா.. என்னை பார் ..."

அவரை இறுக கட்டிபிடித்து தோலில் முகம் புதைத்து தேம்பினேன். நான்
மகிழ்ச்சியில் திழைத்திருந்தேன், என்னால் என்னை கட்டுப்படுத்த
முடியவில்லை.

"அவளுக்கு அதிர்ச்சியில் புத்தி பேதலித்து விட்டது என்று
நினைக்கிறேன்" கர்தன்பை பதட்டத்துடன் எழுந்து வந்தார். "சைக்கால்,
இங்கே வா சீக்கிரம், அவள் காதுகளில் மந்திரத்தை கூறு "

அவர்கள் மூவரும் என்னை சுற்றி நின்றனர். சைக்கால் மந்திரத்தை ஓதி,
முகத்தில் குளிர்ந்த நீரையும் சூடான நீரையும் தெளித்தார்.

ஆனால் நான் சொல்ல முடியாத ஆனந்தத்தால் பேதலித்து உள்ளேன்
என்று அவர்களுக்கு தெரியாது.

ட்யூஷென் என் படுக்கை அருகே அமர்ந்து, நான் அமைதி அடைந்து
தூங்கும் வரை தலையை மெதுவாக தடவி கொடுத்தார்.

குளிர்காலம் மலைப்பாதையின் மறுபுறம் நகர்ந்தது. வசந்த காலம்
ஏற்கனவே நீல மேகங்களை கொண்டு வந்தது. பனி உருக சூடான காற்று
மலையை நோக்கி சென்றது. அத்துடன் வசந்த காலத்தின் மண்
வாசனையை எடுத்து சென்றது, அது கறந்த பாலின் மணம்
கொண்டிருந்தது. காற்றினால் சேர்ந்த பனித்திரள் இறங்கியது, மலையில்

இருந்த பனி கட்டிகள் உடைந்தன, உடைந்த கட்டிகள் சேர்ந்து பாறைகளை நிரப்பி காட்டாறாக ஓடியது.

அனேகமாக இளம்பெண்ணாக என்னுடைய முதல் வசந்த காலம் இது. நான் பார்த்த வசந்த காலத்திலே இதுவே எனக்கு அழகாக தோன்றியது. மலையின் உச்சியில் இருந்து ஒரு அழகான, வசந்தகால உலகத்தை பார்க்க முடிந்தது. வசந்த காலம் கீழ் நோக்கி சிறகுகளை அகல விரித்து வேகமாக கீழ் இறங்கியது, நிற்காமல், சூரிய ஒளி படர்ந்த புல்வெளியை நோக்கி; பளபளக்கும் வெள்ளி திரை விலகியது போல. எங்கோ தூரத்தில் பனி உருகி ஏரியின் நீல வண்ணம் தெரிய ஆரம்பித்தது, எங்கோ தூரத்தில் குதிரைகளின் கணைப்பு கேட்டது, வானத்தில் நாரை பறந்து சென்றது ; வெண்மேகத்தை அதன் இறக்கைகளில் கொண்டு சென்றது. எங்கிருந்து வருகின்றன, எங்கே செல்கின்றன பாடிக்கொண்டு. நம் ஏக்கத்தை தூண்டிவிட்டு ?

வசந்த காலம் வாழ்க்கை மிகவும் மகிழ்ச்சிகரமாக ஆக்கியது. நாங்கள் விளையாடுவதற்காக புதிய விளையாட்டுகளைக் கண்டுபிடித்தோம். பள்ளியிலிருந்து ஒருவருக்கொருவர் கூச்சலிட்டு வீட்டிற்கு ஓடினோம். நான் மகிழ்ச்சியாக இருந்தது அத்தைக்கு கோபமூட்டியது. கிடைத்த சமயமெல்லாம் என்னை திட்டினார்.

"நீ துள்ளி குதித்திட இங்கு ஒன்றும் நடந்து விடவில்லை. உனக்கு வயசு ஆகுதுன்னு ஒரு கவலை இருக்கிற மாதிரி தெரியவில்லை. உன் வயசு பெண்கள் எல்லாம் எப்போதோ கல்யாணம் பண்ணி கொண்டார்கள்; வீட்டிற்கு உறவுகள் சேர்ந்து விட்டது, ஆனால் நீ ? பள்ளிக்கு சென்று பொழுதை போக்கி கொண்டு இருக்கிறாய் ! சரி விடு, நான் சரி செய்கிறேன்..."

உண்மையை சொல்ல வேண்டுமென்றால், அத்தை சொன்னதை நான் பெரிதாக எடுத்து கொள்ளவில்லை. அவளின் அவதூறுகளுக்கு பழகி இருந்தேன். அதுவும் எனக்கு கல்யாண வயதாகிவிட்டது என்று சொன்னதும் உண்மையல்ல. நான் மற்றவர்களை விட சிறிது உயரமாக மட்டுமே வளர்ந்திருந்தேன்.

"நீ இன்னும் சிறு பிள்ளைதான், உனது முடிகூட இன்னும் சிறு பெண்ணின் சுருளுடன் தான் இருக்கிறது" டய்வென் என்னை கிண்டல் செய்வார்

என் முடியை பற்றிய வர்ணனையை பெரிதாக எடுத்துக்கொள்ளவில்லை. எனக்குள் சொல்லிக்கொள்வேன் "நான் பெரிய பெண்ணாக ஆகும் போது இப்படி இருக்க மாட்டேன், நிஜமான மணப்பெண் போல் ஆகி விடுவேன். அப்போது என் அத்தைக்கு தெரியும் நான் எவ்வளவு அழகு என்று.

டுய்வென் கூட எனது முகம் நிலவு போலவும் கண்கள் நட்சத்திரம் போல் மின்னுகிறது என்றும் கூறுவார். "

ஒரு நாள் பள்ளியில் இருந்து வீடு திரும்பும் போது இரண்டு குதிரைகள் முற்றத்தில் கட்டப்பட்டு இருந்தன. அதன் சேணத்தை வைத்து, யாரோ மலையில் இருந்து வந்துள்ளார்கள் என்று தெரிந்தது. மலையில் வாழும் மக்கள் மில்லுக்கு போகும் வழியிலோ அல்லது சந்தைக்கு செல்லும் போதோ என் அதை மாமாவை பார்த்து விட்டு செல்லுவார்கள்.

வீட்டு வாசலில் இருந்து என் அதையின் அசட்டு சிரிப்பைக் கேட்டேன், அது எனக்கு எரிச்சல் ஊட்டியது.

"உற்சாகமாய் இரு மருமகனே, நீ உடைந்து விட மாட்டாய்" என்று அவள் சொல்வதை நான் கேட்டேன். "ஆனால் சிறு புறா உன் கைக்கு வந்தவுடன் உன்னால் எனக்கு நன்றி சொல்லாமல் இருக்க முடியாது."

அவளுடைய வார்த்தைகளுக்கு உரத்த சிரிப்பொலிகளும் ஒப்புதலின் கூச்சல்களும் கேட்டன, ஆனால் நான் உள்ளே சென்ற உடன் அனைவரும் அமைதி ஆகினர். ஒரு பருமனான சிவப்பு மனிதன் கம்பளியின் மேல் அமர்ந்திருந்தான். அவரன் தனது சிவப்பு-நரி தொப்பியின் கீழ் இருந்து ஓரக்கண்ணில் என்னைப் பார்த்தான். அவனது வியர்வை நெற்றியின் கீழே தொப்பியை இழுத்து, தொண்டையை செருமி விட்டு கண்களை தாழ்த்தி கொண்டான்.

"ஓ, நீ திரும்பி வந்துவிட்டாயா மகனே, உள்ளே வா" அதை என்னை போலியான பாசத்துடன் வரவேற்றார்.

மாமாஇன்னொரு அந்நியனுடன் கம்பளி மேல் அமர்ந்திருந்தார். அவர்கள் சீட்டாடிக்கொண்டு, கறியும் மதுவும் உடன் இருந்தது. அவர்கள் நன்கு குடித்திருந்தனர். சீட்டுகளை கவுத்திய போது தலைகளும் ஆடின.

எங்கள் பூனை மேஜை துணி வரை வந்தது, ஆனால் சிவப்பு முகம் கொண்ட மனிதன் அதனை தலையில் மிகவும் பலமாக அடித்தான். அது வலியுடன் கத்திக்கொண்டு வீட்டின் மூலையில் சென்று மறைந்தது. பாவம் அது. நான் அந்த இடத்தில் இருந்து தப்பிக்க விரும்பினேன், ஆனால் அதை எப்படி செய்வது என்று எனக்குத் தெரியவில்லை. என் அதை மீட்க வந்தார்,

"மகளே, இரவு உணவு பாத்திரத்தில் உள்ளது, அது குளிர்வதற்கு முன்பு சென்று கொஞ்சம் சாப்பிடு" என்று அவள் என்னிடம் சொன்னாள்.

நான் செல்வதில் மகிழ்ச்சி அடைந்தேன், ஆனால் என் அத்தை விசித்திரமாக நடந்த விதம் என்னை எச்சரிக்கை கொள்ளச்செய்தது.

இரண்டு மணி நேரம் கழித்து, இரண்டு பேரும் தங்கள் சேணங்களில் ஏறி மலைக்கு சென்றனர். என் அத்தை

உடனே அவள் பழைய பாணியில் என்னை சாபமிட ஆரம்பித்தாள், என் மனது ஆறுதல் அடைந்தது. "அவள் குடிபோதையில் இருந்திருக்கிறாள், அதனால்தான் அன்பாக நடந்து கொண்டிருக்கிறாள்" என முடிவு செய்தேன்.

இது நடந்த சில நாட்களுக்குப் பிறகு, பாட்டி சைக்கால் என் அத்தையை பார்க்க வந்தார். நான் முற்றத்தில் இருந்தேன், ஆனால் பாட்டி பேசியது கேட்டது:

"நீ உனது சுயநினைவில் தான் இதை செய்கிறாயா? நீ அவளுடைய வாழ்க்கையை அழிக்கிறாய்! "

அவர்கள் இருவரும் ஒரேசேர கத்தி சண்டை போட்டனர், பின்னர் சைக்கால் வீட்டை விட்டு கோபமாக வெளியே வந்தார். அவர் கோபத்துடனும் பரிதாபத்துடனும் என்னைப் பார்த்தாள், ஒரு வார்த்தை கூட பேசாமல் போய்விட்டார். அவருடைய அந்த பார்வை என்னை தொந்தரவு செய்தது. நான் அவரை எந்த விதத்தில் அதிருப்தி செய்தேன், ஏன் அந்த பார்வை?

மறுநாள் காலையில் நான் பள்ளிக்கு வந்தபோது, டூஷென் மகிழ்ச்சியற்றவராகவும் கவலையுடனும் இருப்பதை கண்டேன். அவர் தனது மனநிலையை எங்களிடமிருந்து மறைக்க முயன்றார். அவர் என்னை பார்ப்பதைத் தவிர்த்தார். பாடங்களுக்குப் பிறகு, நாங்கள் அனைவரும் கூட்டமாக வெளியே சென்ற போது, டூய்ஷென் என்னைத் அழைத்தார்.

"காத்திரு, அல்டிநெ," என்னை தீவிரத்துடன் பார்த்து, என் தோளில் கை வைத்தார். "வீட்டிற்கு செல்ல வேண்டாம்.

ஏன் என்று உனக்கு புரிகிறதா, அல்டிநெ? "

எனக்கு ரத்தம் உறைந்தது. என் அத்தை என்ன செய்ய போகிறாள் என்பது அப்போது தான் எனக்கு விடிந்தது.

"நானே உனது பதிலை அவர்களுக்குக் கொடுக்கிறேன்," என்று டூய்ஷென் கூறினார். "நீ இப்போதைக்கு எங்களுடன் இரு. என் அருகாமையிலே இரு"

நான் பயந்தது முகத்தில் தெரிந்திருக்க வேண்டும். டூய்ஷென் மென்மையான விரல்களால் என் முகவாயை தூக்கி, கண்களில் நேராக பார்த்து, அவரது வழக்கமான புன்னகை புரிந்தார்.

"பயப்படாதே ஆல்டிநெ, " என்றார் புன்னகையுடன். "நான் உன்னுடன் இருக்கும் போது நீ எதற்கும் பயப்பட வேண்டாம். நீ வழக்கம் போல் இரு, பள்ளிக்கு வா, பாட வேலைகளை கவனி, மற்றதையெல்லாம் மறந்து விடு. நீ ஒரு பயங்கொள்ளி என்று எனக்கு தெரியும்.. ஆங் உன்னிடம் சொல்ல வேண்டும் என்று நினைத்திருந்தேன்," எதையோ நினைத்து சிரித்தபடி. பின்பு கூறினார்: "அன்று காலை நாமெல்லாம் தூங்கும் போது கராகே எங்கே சென்றார் தெரியுமா ? யாரை கூட்டி வர சென்றார் தெரியுமா ? பேய் ஓட்டுபவரிடம் ! ஜெயினக்கின் வயதான சூனியக்காரி. அவரோடு வந்தவுடன் நான் கேட்டேன் : எதற்காக இவரை கூட்டி வந்தீர்கள் ? " அவர் சொன்னார்: " அவளுக்கு கொஞ்சம் மந்திரம் ஓத வேண்டும். ஆல்டிநெ பயத்தில் புத்தி மாறி இருக்கிறாள்." நான் சொன்னேன் : "அவரை வெளியே அனுப்புங்கள், அதற்காக ஆடு கேட்பார். நாம் அந்த அளவுக்கு பணக்காரர்கள் இல்லை. குதிரையும் கொடுக்க முடியாது, ஏற்கனவே ஓநாய்களுக்கு கொடுத்து விட்டோம்!"

நீ தூங்கி கொண்டிருந்த போதே அவரை அனுப்பி விட்டேன். அதற்காக கராகே என்னிடம் ஒரு வாரம் பேசவில்லை. சைக்கால் கர்தன்பை இருவரும் மிகவும் நல்ல மனிதர்கள், இவர்களை போல் நல்லவர்களை பார்ப்பது அரிது. சரி ஆல்டிநெ, வா வீட்டிற்கு போகலாம், என்னுடன் வா."

நான் டூய்ஷெனுக்காக தைரியமாக இருக்க முயன்றேன், ஆனால் அத்தை வந்து என்னை வலுக்கட்டாயமாக கூட்டி போய்விடுவார் என்று பயந்து போயிருந்தேன். அப்புறம் அவர்கள் இஷ்டத்துக்கு என்ன வேண்டுமானாலும் செய்வார்கள், கிராமத்தில் யாரும் அதை தடுக்க முடியாது. அந்த புயலுக்காக இரவு முழுவதும் விழித்திருந்தேன்.

டுய்வென் என் மனதை அறிந்தார். அதனால் தான் என்னை திசை திருப்ப இரண்டு மரக்கன்றுகளை மறுநாள் கொண்டு வந்தார். பாடங்கள் முடிந்தவுடன், என்னை கைபிடித்து பள்ளிக்கு பின்புறம் கூட்டிச்சென்றார்.

"அல்டிநெ, உனக்கும் எனக்கும் ஒரு வேலை உள்ளது," என்றார் மர்மமான முறையில். "இந்த பாப்லர் கன்றுகளை உனக்காக கொண்டு வந்துளேன். இருவரும் சேர்ந்து இதை நடுவோம். அவை வளர்ந்து வலிமை பெறும்போது, நீயும் வளர்ந்து ஒரு அற்புதமான பெண்ணாவாய். நீ நல்ல குணமும் அறிந்து கொள்ளும் ஆர்வமும் கொண்டுள்ளாய். படித்து நீ பெரிய அறிஞர் ஆவாய். எனக்கு நம்பிக்கை இருக்கிறது. இந்த மரக்கன்றுகளும் உன்னை போல் தான், அவை மிகவும் இளமையாகவும் மெல்லியதாகவும் இருக்கிறது. அவற்றை நம் கைகளால் நடலாம், ஆல்டிநெ. உனக்கு மகிழ்ச்சி கற்பதில் வரட்டும் என் அன்பிற்குரிய நட்சத்திரமே..."

மரக்கன்றுகள் என் உயரம் இருந்தன; அவை நீல நிற தண்டுகளுடன் இளம் மரங்களாக இருந்தன. நாங்கள் முடித்தவுடன், மலைகளில் இருந்து மெல்லிய காற்று வீசியது. அதன் சிறிய இலைகளை முதல் முறையாகத் தொட்டு அதனை உயிர்த்தெழு செய்தது. இலைகள் அதிர, பாப்லர்கள் ஆடின...

"எவ்வளவு அழகாக இருக்கிறது!" டூய்வென் மகிழ்ச்சியுடன் சொன்னார். "இப்போது அந்த ஓடையில் இருந்து ஒரு சிறு வாய்க்கால் உருவாக்குவோம். அவை அழகான மரங்களாக வளரும், நீ பார்க்கப்போகிறாய்! இரண்டும்

சகோதரர்களைப் போல அருகருகே இந்த மலையில் நின்று கொண்டிருக்கும். நல்ல மனிதர்களின் இதயங்களை மகிழ்விக்க இவை எப்போதும் பார்வையில் இருக்கும். அன்று வாழ்க்கையும் கூட மாறுபட்டு இருக்கும், ஆல்டிநெ. நற்காலம் இன்னும் முன்னாள் உள்ளது..."

டுய்வெனின் நற்குணம் கண்டு நான் அடைந்த நெகிழ்ச்சியை இன்று கூட என்னால் வார்த்தைகளாக சொல்ல முடியவில்லை. அப்படியே நின்று அவரை பார்த்துக்கொண்டு இருந்தேன். நான் புதிய கண்களால் பார்த்தேன், அவரது முகத்தில் மிகவும் உன்னதமான அழகு தெரிந்தது. கண்களில் இருந்த கருணையும், கைகளின் வலிமை, பிரகாசமான புன்னகையும் மனதிற்கு இதமாய் இருந்தது. ஓர் சூடான அலை மார்பில் பரவ, இதுவரை மூடப்பட்டிருந்த உணர்ச்சிகளில் இருந்து ஒரு விசித்திர உணர்வு பிறந்தது. உள்ளுக்குள் அவரிடம் சொல்ல நினைத்தேன்: "ஆசிரியரே, நீங்கள் நீங்களாக இருப்பதற்கு நன்றி ... நான் உங்களை அணைத்து முத்தமிட விரும்புகிறேன்!" என்று. ஆனால் சொல்ல தைரியம்

இல்லை; அந்த வார்த்தைகளை சத்தமாக சொல்ல நான் வெட்கப்பட்டேன். ஒருவேளை, அதை நான் சொல்லி இருக்க வேண்டும்.

பச்சை புல்வெளிக்கு நடுவில் எழுந்த மலையின் மேல் நாங்கள் நின்றுந்தோம். மேலே வானம்

தெளிவான நீல நிறமாக இருந்தது. ஒவ்வொருவரும் தனது சொந்த கனவை கனவு கண்டார்கள். என்னை அச்சுறுத்திய எண்ணங்கள் என்னிடமிருந்து தொலைவில் இருந்தது. நான் நாளை பற்றிய எண்ணம் இன்றி இருந்தேன். நான் இரண்டு நாட்கள் வீட்டிற்கு போகவில்லை எனினும், அதை ஏன் தேடவில்லை என்று நான் ஆச்சர்யப்படவில்லை. என்னை மறந்து விட்டார்கள் அல்லது எங்கோ போகட்டும் என்று விட்டுவிட்டுவிட்டார்கள் என நினைத்தேன். ஆனால் இந்த எண்ணங்கள் டய்ஷெனை தொந்தரவு செய்தன போலும்.

"அதிகம் கவலைப்பட வேண்டாம், ஆல்டிநெ, நாம் ஒரு வழியைக் கண்டுபிடிப்போம்" என்று அவர் கிராமத்திற்குத் திரும்பும் வழியில் கூறினார். "நான் நாளை மறுநாள் பிராந்திய மையத்திற்குச் செல்கிறேன், அங்கு உன்னை பற்றி பேசுகிறேன். அவர்கள் மூலம் உன்னை நகரில் உள்ள பள்ளிக்கு அனுப்புகிறேன். நீ போக விரும்புகிறாயா?"

"ஆசிரியரே, நீங்கள் சொல்வதை நான் செய்வேன்."

ஒரு நகரம் என்றால் என்னவென்றே தெரியாத போதும், டய்ஷெனின் விருப்பம் மட்டுமே நகர வாழ்க்கையை கனவு காண போதுமாய் இருந்தது. இப்போது வேறு எதுவும் யோசிக்க முடியவில்லை. ஒரு நிமிடம் அது

விசித்திரமாகவும் பயமாகவும் தோன்றும், அடுத்த நிமிடம் அங்கு செல்ல துடித்தேன்.

அடுத்த நாள் பள்ளியில் நான் வகுப்புகளின் போது கனவு கண்டேன்: நான் நகரத்தில் யாருடன் இருப்பேன், எப்படி அங்கு வாழ்வேன்? யாராவது எனக்கு தங்க இடம் கொடுத்தால், அவர்களுக்கு விறகு வெட்டுதல், தண்ணீர் கொண்டு வருதல், துணி துவைத்தல் என அனைத்தும் செய்வேன். திடீரென வெளியே குதிரைகளின் காலடி சத்தங்கள் திடுக்கிட செய்தது. குதிரைகள் மிக வேகமாக வந்து கொண்டிருந்தன, அவர்கள் நிச்சயமாக எங்கள் பள்ளியை நாசம் செய்வார்கள். நாங்கள் அனைவரும் பதட்டத்துடன் கேட்டுக்கொண்டிருந்தோம்.

"நீங்கள் வேலையைத் தொடருங்கள், வெளியே கவனம் செலுத்த வேண்டாம்" என்று டூய்ஷென் விரைவாக கூறினார்.

கதவு வேகமாக திறந்து சுவரில் போய் மோதியது. வாசலில் என் அத்தை நின்றாள். அவள் முகத்தில் ஒரு கொடிய சந்தோசம் தெரிந்தது. டூய்ஷென் வாசல் வரை சென்றார்.

"எதற்காக இங்கு வந்துள்ளீர்?" அவன் அவளிடம் கேட்டான். "இதில் நீ தலையிட ஒன்றும் இல்லை. நான் என் மகளை திருமணம் செய்து கொடுக்க போகிறேன். இங்கே வா, சனியனே!" அவள் என்னை நோக்கி விரைந்தாள், ஆனால் டூய்ஷென் நடுவில் வந்து தடுத்தார்.

"இங்கே பள்ளி குழந்தைகள் மட்டுமே இருக்கிறார்கள், திருமணத்திற்கு போதுமான வயதாகிய யாரும் இங்கு இல்லை," என்று அவர் வேண்டுகோளை அமைதியாக கூறினார்.

"நாங்கள் அதைப் பார்த்து கொள்கிறோம். ஏய், ஆண்களே, இந்த நாயை பிடித்து வெளியே அழைத்துச் செல்லுங்கள்."

அவள் ஒரு குதிரைக்காரனை அழைத்தாள்; அது அந்த சிவப்பு-நரி தொப்பி மனிதன். மற்ற இரண்டு ஆண்களும்

கீழிறங்கினர். அவர்கள் கனமான குச்சிகளை வைத்திருந்தனர்.

டூய்ஷென் அதே இடத்தில் நின்றிருந்தார்.

"கேவலமான ஏழை நாயே, எங்கள் பெண்களைப் பற்றி நீங்கள் உத்தரவிடலாம் என்று நினைக்கிறாயா? என் வழியில் இருந்து விலகு! " பருமனான மனிதன் உறுமினான், கரடியை போல் முன் நகர முயன்றான்.

"உங்களுக்கு உள்ளே நுழைய உரிமை இல்லை, இது ஒரு பள்ளி" என்று டூய்ஷென் கதவை வேகமாகப் பிடித்துக் கொண்டார்.

"நான் உன்னிடம் சொன்னேன் அல்லவா? அவன் இவ்வளவு நாள் இந்த நாயை இலவசமாக அனுபவித்து வருகிறான்" என கூச்சலிட்டாள் அத்தை.

சிவப்பு முகம் கொண்ட மனிதன் ஊதா நிறமாக மாறி, கையில் சவுக்கை எடுத்தான்.

டுய்வெண் அவனுக்கு முன் விரைவாக இருந்தார். அவனை வயிற்றில் உதைத்தார், அவன் கூச்சலிட்டு கீழே விழுந்தான். ஒரு நொடியில் மற்ற இருவரும் எங்கள் ஆசிரியர் மீது குதித்தனர். குழந்தைகள் உரத்த அழுகையுடன் என்னிடம் ஒட்டிக்கொண்டார்கள். என் பாவாடையை குழந்தைகள் பிடித்து கொள்ள, சண்டை நடந்த இடத்திற்கு விரைந்தேன்.

“ஆசிரியரை விடுங்கள்! அவரை காயப்படுத்தாதீர்கள்! என்னை அழைத்துச் செல்லுங்கள், ஆனால் ஆசிரியரை காயப்படுத்தாதீர்கள்! ” நான் அழுதேன்.

டுய்வெண் திரும்பினார். அவர் மீது இரத்தம் ஓடியது, முகத்தில் இருந்த கோபம் பயமுறுத்தியது. உடைந்த கதவின் துண்டு ஒன்றை எடுத்து வீசினார். எங்களிடம் கத்தினார்:

"ஓடுங்கள், குழந்தைகளே வீட்டிற்கு ஓடுங்கள், ஓடு, ஆல்டிநெ!" அவர்கள் ஆசிரியரின் கையை உடைத்தனர், அவரது கூச்சல் ஒரு அலறலுக்கு உயர்ந்தது. மற்றொரு கையால் பின்னகர்ந்த டுய்வெனை, அந்த இருவரும் பைத்தியம் போல் தாக்கினர்.

“அடி அவனை அடி! தலையில் அடி ! அடித்து கொல்லு! ”

என் அத்தையும் மற்றும் சிவப்பு முகம் கொண்ட முரடனும் என்னைக் கைப்பற்றினர். அவர்கள் என் பின்னலை கழுத்தில் சுற்றி வளைத்து என்னை வெளியே இழுத்தனர். நான் என் உடலில் இருந்த எல்லா வலிமையுடனும் விடுபட முயன்றேன். அந்த நொடியில் பள்ளித் தோழிகள் ஒன்றாகக் கூச்சலிட்டனர், பயந்து முடங்கிப்போய் வாயைக் கத்தினார்கள். டுய்வெண் சுவரின் மீது சரிந்தார், இரத்தத்தால் நனைந்திருந்தார்.

“ஆசிரியரே!”

ஆனால் டுய்வெண் எனக்கு உதவ முடியவில்லை. அவரால் நிற்கவே முடியவில்லை. அவர்கள் அடித்துச் செல்லும்போது திணறினார். அவர் தலையை உயர்த்த முயன்றார், ஆனால் அவர்கள் அவரை மீண்டும் மீண்டும் தாக்கினர். நான் தரையில் வீசப்பட்டேன், என் கைகள் கட்டப்பட்டிருந்தன. பின்னர் டுய்வெண் சரிந்தார்.

“ஆசிரியரே!”

என் வாய் மூடப்பட்டது, நான் ஒரு சேணத்தின் குறுக்கே போடப்பட்டேன். சிவப்பு மனிதன் ஏற்கனவே குதிரை மேல் இருந்தான். அவன் என்னை தனது கைகளாலும் உடலாலும் நசுக்கினான். மற்ற இருவரும் தங்கள் சேணங்களில் ஏறினர். என் அத்தை சபித்த படி அருகில் ஓடி வந்து என் தலையில் அடித்தாள்.

"நீ இதைக் தானே கேட்டாய்! இப்போது உன்னை விடுவிக்கிறேன்! உன் விலைமதிப்பற்ற ஆசிரியரிடம் இருந்தும் கூட!"

ஆனால் அவர் முடிக்கவில்லை. திடீரென்று, "ஆல்டிநெ!" என்று கத்தினார்.

குதிரையிலிருந்து தொங்கிக்கொண்டிருந்த தலையை சிரமப்பட்டு திருப்பினேன். டூய்ஷென் எங்களுக்கு பின்னால் ஓடி வந்து கொண்டிருந்தார். ஏறக்குறைய உடல் முழுவதும் ரத்தத்துடன், கையில் ஒரு பெரிய இருந்தது

கல்லுடன் ஓடி வந்தார். அவருக்குப் பின்னால் முழு வகுப்பும் கத்திக்கொண்டும், அழுது கொண்டும் வந்தது.

"முரடர்களே நிறுத்துங்கள்! ! நிறுத்துங்கள்! அவள் போகட்டும்! ஆல்டிநெ! " டூய்ஷென் கத்தினார்.

குதிரைகள் நின்றன. டூய்ஷெனை தாக்கிய இரண்டு பேரும் அவரை நோக்கி திரும்பிச் சென்றனர். உடைந்த கையின் சட்டையை பற்களால் கடித்துக்கொண்டு , கல்லை குறி பார்த்து வீசினார். குறி தவறியது. பின்னர்

இருவரும் அவரை தங்கள் குச்சிகளால் தாக்கினர், டூய்ஷென் விழுந்தார். நான் மயக்கம் அடைவதற்கு முன் கண்ட காட்சி, குழந்தைகள் தங்கள் ஆசிரியரின் குப்புற கிடந்த உடலுக்கு பக்கத்தில் ஓடி, பயந்து நின்றனர்.

அவர்கள் என்னை எங்கு அழைத்துச் சென்றார்கள் என்று எனக்குத் தெரியவில்லை. நான் ஒரு விசித்திரமான கூடாரத்திற்கு வந்தேன். கூடாரத்தின் மேற்புற ஓட்டை வழியே அந்தி மாலை நட்சத்திரங்கள் அமைதியாக எட்டிப் பார்த்தது. எங்கோ தூரத்தில் நதி ஓடும் சத்தமும், மேய்ப்பர்களின் குரல்களையும் கேட்க முடிந்தது.

ஒரு கடுமையான தோற்றம் கொண்ட பெண்மணி வாடிய முகத்துடன் அடுப்பின் முன் அமர்ந்திருந்தார்.

அவள் முகம் பூமியைப் போல இருட்டாக இருந்தது. நான் வேறு பக்கம் திரும்பினேன் .... ஓ, நான் அவளை ஒரு பார்வையால் கொல்ல வேண்டும் என்று விரும்பினேன்!

"ஏய், கருப்பி, அவளை எழுப்பு," சிவப்பு முகம் கொண்ட முரடன் கூறினான்.

அந்த பெண் அருகில் வந்து, அவளுடைய கடினமான கையால் என் தோள்பட்டை பிடித்து உலுக்கினாள்.

“அவளுக்கு புரியச் செய். அவள் கவலைப்பட போவதில்லை என்றால், நான் அவளிடம் வார்த்தைகளை வீணாக்கப் போவதில்லை ”

அவர் கூடாரத்தை விட்டு வெளியேறினான். அந்த பெண் ஒன்றும் பேசாமல் மீண்டும் கீழே அமர்ந்து கொண்டாள். ஒருவேளை அவள் ஊமையா? அவள் கண்கள் உயிர் இழந்து வெறித்துப் பார்த்தன. அவை எஜமானரால் அடித்து அடிமைப்படுத்தப்பட்ட நாயின் கண்கள் போல் இருந்தன. கொடூரமான எஜமானர்கள் கையில் கிடைக்கும் எதையும் எடுத்து தலையில் அடிப்பார்கள், நாயும் அதற்கு பழகி விடும். ஆனால் அதன் கண்களில் ஒரு வெறுமை வந்து விடும். அதை நாம் பார்க்கும் நமக்கு உள்ளே நடுங்கச் செய்யும். அந்த பெண்ணின் கண்களை பார்க்கும் போது நான் ஏற்கனவே செத்து புதைக்கப்பட்டது போல் உணர்ந்தேன். நதியின் ஓசை கேட்காவிடில் நான் அதை உண்மை என்றும் நம்பியிருப்பேன். தண்ணீர் பாறைகளின் மீது மோதி கர்ஜித்து வேகமாக சென்றது. சுதந்திரமாய் ...!

"அத்தை, உன்னை சபிக்கிறேன், நீ சீரழிந்து போவாய்! நீ என் கண்ணீரிலும் இரத்தத்திலும் மூழ்கடிக்கப்படுவாய்! அன்று இரவு, நான் கற்பழிக்கப் பட்டேன். அப்போது எனக்கு பதினைந்து வயதுதான். என்னை பலாத்காரம் செய்தவனின் மகள்களை விட நான் இளையவள்.

மூன்றாவது நாளின் இரவில் அங்கிருந்து தப்பி விட முடிவுசெய்தேன். சாலையில் ஆபத்துகள் இருக்கும், பிடிபட வாய்ப்புகள் அதிகம், இருந்தும் என் உடலில் கடைசி மூச்சு வரை போராடுவேன், என் ஆசிரியர் ட்யூஷனைப் போல.

சத்தமில்லாமல், கூடாரத்தின் நுழைவருகே வந்தேன். இருட்டில் அதை தூக்க முயற்சித்தேன். ஆனால் அது குதிரையை கட்டும் கயிற்றால்

முடிச்சிட பட்டிருந்தது. வெளிச்சம் இல்லாமல் சிக்கலான முடிச்சுகளை அவிழ்க்க முடியும் என்ற நம்பிக்கை இல்லை. பிறகு கூடாரத்தின் துணியின் ஓரத்தை மேலே தூக்கி அடியில் புகுந்து செல்ல முயற்சித்தேன், அதுவும் முடியவில்லை. அது வெளிப்புறமாக ஆணி அடித்து குதிரை கயிற்றால் கட்ட பட்டு இருந்தது.

எனக்கு இருந்த ஒரே வாய்ப்பு ஏதாவது கூர்மையான பொருளைக் கண்டுபிடித்து, அதை வைத்து கதவு-மடல் மீது இருந்த கயிற்றை வெட்டுவதுதான். ஆனால் எனக்கு அகப்பட்டது ஒரே ஒரு மரக்குச்சி தான். வெறுத்துப்போய், அதை வைத்து கூடாரத்தின் பக்கவாட்டில் குழிபறிக்க ஆரம்பித்தேன். இது ஒரு பயனற்ற வேலை, ஆனால் நான் யோசிப்பதை எல்லாம் கடந்திருந்தேன். ஒன்று மட்டும் தான் என் புத்தியில் ஓடிக்கொண்டு இருந்தது - அங்கிருந்து தப்பிப்பது அல்லது செத்து மடிவது. அவனது பெரும் மூச்சிலிருந்தும், குறட்டை சத்தத்தில் இருந்தும் விடுபட வேண்டும். இங்கிருந்து தப்பித்து விட வேண்டும், அது மரணத்தால் தான் முடியும் என்றாலும் கூட. கடைசி வரை அடிபணியாமல் போராட வேண்டும்.

நான் ஒரு வைப்பாட்டி, அயோ, நான் அந்த வார்த்தையையே வெறுக்கிறேன்! யார், எந்த அழகிய காலங்களில் இந்த வார்த்தையை கண்டுபிடித்தார்கள்? இரண்டாவது மனைவியாய் இருப்பதை விட வேறென்ன அசிங்கம் இருக்க முடியும், உடலிலும் ஆன்மாவிலும் அடிமையாக ? கற்பழிக்க பட்ட, மோசமாக நடத்தப்பட்ட, சுய கவுரவத்தை இழந்த ஆன்மாக்களே! கல்லறையில் இருந்து எழுந்திருங்கள் ! தியாகிகளே, இந்த பழமையான வெறுக்கத்தக்க இருண்ட உலகத்தில் நிலநடுக்கத்தை உருவாக்குங்கள்! நான் தான் உன்னை அழைக்கிறேன், நான், உங்களில் கடைசி பெண்ணாக இந்த கொடுமையை அனுபவித்து அதை மீறியவள்!

அன்றிரவு, இதை ஒரு நாள் நான் சொல்ல வேண்டும் என்று எனக்குத் தெரியாது. விரக்தியின் வெறியில், நான் தரையை தோண்டிக்கொண்டே இருந்தேன். நிலம் பாறைகளாக இருந்தது, தோண்டியது பயனளிக்க வில்லை. உடைந்த இரத்தம் வழியும் நகங்களால் தோண்டிக் கொண்டிருந்தேன். ஒரு கையை விடும் அளவுக்கு ஆழமான குழி தோண்டிய போது பொழுது விடிந்து விட்டிருந்தது. நாய்கள் குரைக்க ஆரம்பித்தன, மக்கள் எழுந்தார்கள். குதிரைகளின் ஒரு கூட்டம் ஆற்றின் குறுக்கே சென்றது. பின்னர் ஒரு ஆட்டு மந்தை சென்றது, செருமிக் கொண்டு. அதன்பிறகு யாரோ வெளியில் உள்ள கயிற்றை அவிழ்க்கத் தொடங்கினர், பின்னர்

கூடாரம் அவிழத் தொடங்கியது. செய்தது அந்த அமைதியான கருப்பு பெண்மணி.

அப்படி என்றால் அவர்கள் கிளம்ப தயாராகிறார்கள். திடீரென்று நேற்று நடந்த உரையாடலின் ஞாபகம் வந்தது : அவர்கள் இன்று காலை தொடங்கப் போகிறார்கள், இங்கிருந்து கணவாய்க்கு சென்று பின்னர் மலைக்கு பின்புறம் கோடை காலத்தை கழிக்க போகிறார்கள். எனது அவலநிலை மேலும் நம்பிக்கை அற்று போனது, அங்கிருந்து தப்பிப்பது நூறு மடங்கு கடினமாக இருக்கும்.

நான் தோண்டிய துளையின் மூலம் தப்பி செல்லக்கூட நான் முயலவில்லை. என்ன பயன்? கருப்பு பெண்

அந்த குழியையும் அருகில் இருந்த மண் குவியலையும் கவனித்தாள், எதுவும் பேசவில்லை. அவள் செய்வதை அமைதியாக செய்து கொண்டே இருந்தாள். இந்த உலகில் அவளுக்கு எதுவும் இல்லை என்பது போல அவளுடைய நடத்தையிலும், செய்யும் செயலிலும் முழுமையான அலட்சியம் இருந்தது. அவள் கணவனைக் கூட எழுப்பவில்லை; அவனிடம் மூட்டை கட்ட உதவி கேட்கத் கூட துணியவில்லை. அவன் மலை அடிவாரத்தில் தூங்கும் கரடி போல் போர்வைகள் மற்றும் ஃபர் கோட்டுகள் குவியலின் அடியில் குறட்டை விட்டு தூங்கி கொண்டிருந்தான்.

அனைத்து கூடாரத் துணிகளும் சுருட்டப்பட்டிருந்தன. நான் ஒரு கூண்டில் இருந்ததைப் போல அமர்ந்திருந்தேன், ஆற்றின் மறுபுறம் மாட்டு வண்டிகளிலும் குதிரைகளிலும் மூட்டைகளை ஏற்றுவதை பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். அவர்களிடம் மூன்று ஆண்கள் ஏதோ விசாரித்து விட்டு எங்களை நோக்கி குதிரையில் வந்தார்கள்.

முதலில் எல்லோரையும் ஒன்றாக கூட்டிச் செல்ல அவர்கள் வருகிறார்கள் என்று நினைத்தேன். ஆனால் கவனமாக பார்த்த பிறகு மூர்ச்சையானேன். ஒருவர் டூய்ஷென், மற்ற இருவரும் ராணுவ தொப்பியும் சிவப்பு தோள்பட்டை கொண்ட இராணுவ உடையும் அணிந்திருந்தனர்.

நான் மிகவும் திகைத்துப் போயிருந்தேன்; என்னால் சத்தம் கூட எழுப்ப முடியவில்லை. என் ஆசிரியர் உயிருடன் இருந்தார்! என்ன மகிழ்ச்சி! ஆனால் என் ஆத்மா இருண்டு போயிருந்தது: நான் தூய்மையானவள் அல்ல, அழுக்கடைந்துவிட்டேன்.

டூய்ஷென் தலையில் கட்டுடன், அடிபட்ட கையை கழுத்தில் கட்டி தொங்க விட்டிருந்தார். அவர் தரையில் குதித்து, கூடாரத்தை நோக்கி விரைந்தார். சிவப்பு முக முரடனின் போர்வையை பற்றி இழுத்தார்.

"எழுந்திரு!" அவர் கத்தினார்.

அந்த முரடன் தலையை உயர்த்தி, கண்களைத் தேய்த்து, ட்யூஷெனை தீடிவென்று தாக்க வந்தான். ஆனால் ராணுவ வீரர்களின் துப்பாக்கி இரண்டும் அவனை குறிபார்க்க பின் வாங்கிக் கொண்டான். ட்யூஷென் அவனை கழுத்தை பிடித்து தூக்கி உலுக்கி தன் முகத்தை அவனுக்கு நேரே கொண்டு சென்றார்.

"குரூர பன்றி," அவரது காய்ந்து போன உதடுகளுடன் சீறினார். "நீ போய் சேர வேண்டிய இடத்துக்குப் போவாய் இப்போது! வா !"

அவன் அமைதியாக முன் நகர்ந்தான், ஆனால் ட்யூஷென் அவனின் தோளை அழுத்தித் திருப்பி கடுமையான குரலில் சொன்னார்:

"நீ மிதித்த புல் என்று அவளை நினைக்கிறாயா ? அவளை அழித்துவிட்டதாக நினைக்கிறாயா? இல்லை ரத்தக்காட்டேரியே, இல்லை! உன் நாட்கள் முடிந்து விட்டன. இனி வரும் காலம் அவளுடையது! உனக்கு முடிவு வந்து விட்டது."

சிவப்பு முகம் கொண்ட மனிதன் தனது காலணிகளைக் கட்டிக்கொள்ள அனுமதிக்கப்பட்டான், அதன் பிறகு அவன் கைகள் கட்டப்பட்டு ஒரு குதிரையில் இழுத்துச் செல்லப்பட்டான். வீரர்களில் ஒருவர் குதிரையை இழுத்துச் செல்ல, மற்றொருவர் பின்னால் சவாரி செய்து சென்றார். நான் ட்யூஷெனின் குதிரையில் ஏறிக்கொள்ள, அவர் உடன் நடந்தார்.

நாங்கள் கிளம்ப தொடங்கியபோது, ஒரு சத்தம் மிகவும் காட்டுத்தனமாக இருந்தது. அது மனித குரல் போல தெரியவில்லை. அது அந்த கருப்பு பெண்மணி. எங்களுக்கு பின்னால் கத்திக்கொண்டே ஓடி வந்தாள். வெறித்தனமாக அவள் கணவனை குதித்து, அவனது தொப்பியை கல்லால் தட்டினாள்.

"நீ உறிஞ்சிய இரத்தத்திற்காக இதை எடுத்துக் கொள், நச்சுப்பாம்பே! உன்னை நான் உயிருடன் விடமாட்டேன்!" அவள் குரலின் உச்சியில் கத்தினாள். இவ்வளவு வருட திருமண வாழ்க்கையில் அவள் ஒருபோதும் தலை தூக்கியதில்லை. குவிந்திருந்த மனக்கசப்பு எல்லாம் உடைந்தது. அவளது அழுகை பள்ளத்தாக்கின் பாறைகளில் பட்டு எதிரொலித்தது. அவள் கணவனை நோக்கி பாய்ந்தாள். சேணத்தில் பயந்திருந்த அவனை

நோக்கி மண், சாணம் மற்றும் கற்களை சபித்துக்கொண்டே வாரி வீசினாள்.

“நீ கால் வைத்த இடத்தில் புல் வளராதது! உன் உடல் வயலில் வீசப்படும் ! காக்கைகள் உன் கண்களை கொத்தி எடுக்கட்டும். உன் முகத்தை நான் மீண்டும் பார்க்கக் கூடாது! பிசாசே போ, போ, போ ! ”

அவள் மூச்சு வாங்கிவிட்டு மீண்டும் கூச்சலிட்டாள். அவளுடைய தலைமுடி காற்றில் அலையின் ஆடியது.

அது ஒரு கெட்ட கனவு போல இருந்தது. நான் மயக்கமாக நொறுக்கப்பட்டு பரிதாபமாக இருந்தேன். டூய்ஷென் கடிவாளத்தை பிடித்து என் குதிரையை வழிநடத்திச் சென்றார். அவர் தலை தாழ்ந்து மவுனமாக நடந்தார்.

முடிவில் அந்த பள்ளத்தாக்கை தாண்டி சென்றோம். வீரர்கள் முன் சென்றுவிட்டனர். இப்போது டூய்ஷென்

குதிரையை நிறுத்தி, கண்களில் வேதனையுடன் முதல் முறையாக என்னைப் பார்த்தார்.

“நான் உன்னைத் தவறவிட்டேன், உன்னைப் பாதுகாப்பாக வைத்திருக்கவில்லை, ஆல்டிநெ. என்னை மன்னித்துவிடு ” என்று என் கையை எடுத்து அவர் கன்னத்தில் அழுத்திக் கொண்டார். “நீ என்னை மன்னித்தாலும், நான் ஒருபோதும் என்னை மன்னிக்க மாட்டேன்.”

நான் என் குதிரையின் கழுத்தை அணைத்துக் கொண்டு அழுதேன். டூய்ஷென் என் அருகில் நின்று, தலைமுடியைக் கோதிக்கொண்டு என்னை அழு விட்டார்.

“வா, ஆல்டிநெ, போகலாம்,” என்று கடைசியாக கூறினார். உன்னிடம் ஒன்று சொல்லவேண்டும். நான் நேற்று முன்தினம் மாவட்ட அலுவலகத்து சென்றிருந்தேன். நீ பள்ளிக்குச் செல்கிறாய், நகரத்தில், ”

நாங்கள் தெளிவான, சத்தமில்லாமல் ஓடிக்கொண்டிருந்த சிறிய நதியின் அருகே வந்தபோது, டூய்ஷென் நின்றார்.

“ஆல்டிநெ, முகத்தை கழுவிக்கொள்” என்று அவர் தனது சட்டைப் பையில் இருந்து ஒரு சோப்புக்கட்டியை எடுத்துக் கொடுத்தார். “இதோ, இதை

எடுத்துக்கொள், வேண்டும் என்றால் நான் குதிரையை மேய்ச்சலுக்கு அழைத்துச் சென்று வருகிறேன். நீ ஆடையை அகற்றி நன்றாக நதியில் நீராடு, நடந்தது அனைத்தையும் மறந்துவிடு, அதை ஒருபோதும் நினைக்காதே. நதியில் நீந்து ஆல்பெ, அது மனதுக்கு அமைதியை கொடுக்கும், சரியா ?”

சரியென்று தலை அசைத்தேன். டூய்ஷென் சென்ற பிறகு, ஆடைகளை கழட்டி விட்டு நீரில் மெதுவாக இறங்கினேன். வெள்ளை, நீல, பச்சை மற்றும் சிகப்பு கூழாங்கற்கள் கீழிருந்து என்னை நோக்கின.

தண்ணீர் நீல நிறத்தில் என் கணுக்காலை சலப்புடன் சுழன்றது. தண்ணீரை கைகளால் மார்பின் மீது வாரி இறைத்தேன். அது என்னை குறுகுறுப்பூட்டி கீழே இறங்கியது. முதன் முறையாக மூன்று நாட்களில் சிரித்தேன். ஓ, அது சிரிப்பது அவ்வளவு மகிழ்ச்சியாக இருந்தது. தண்ணீரை மீண்டும் மீண்டும் இறைத்துக்கொண்டேன், பின்பு நீரின் உள்ளே குதித்தேன். வேகமான நீரோட்டம் என்னை கரைக்கு கொண்டு வந்தது; எழுந்து மீண்டும் ஓடையில் மூழ்கினேன்.

“ஓ நதியே, அந்த மூன்று நாட்களின் அசத்தத்தையும் அசிங்கத்தையும் எடுத்துச் செல்லு! ஓ நீரே, என்னை உன்னைப் போல சுத்தமாக்கு! ” என முணுமுணுத்தேன்.

நமக்கு பொக்கிஷமான நினைவுகளை கொடுத்த இடத்தில் நம்முடைய காலடி தடத்தை விட்டுட்டு வரமுடிவதில்லையே, ஏன் ? நானும் டூய்ஷெனும் மலையில் இருந்து இறங்கி வந்த பாதையை கண்டுபிடிக்க முடிந்தால், நான் என் ஆசிரியரின் காலடித்தடங்களை தரையில் விழுந்து முத்தமிடுவேன். அந்த பாதை எனக்கு இந்த உலகில் உள்ள எந்த பாதையை விடவும் நெருக்கமானது. நான் அந்த நாளை, அந்த பாதையை, நான் மீண்டும் வாழ்க்கைக்கு வந்த வழியை, என்மீது எனக்கு வந்த உறுதியை, புதிய நம்பிக்கையை, வெளிச்சத்தை வணங்கினேன்..... அன்று பிரகாசித்த சூரியனுக்கு நன்றி, பூமிக்கு நன்றி ...

இரண்டு நாட்களுக்குப் பிறகு, டூய்ஷென் என்னை ரயில் நிலையத்திற்கு அழைத்துச் சென்றார்.

எனக்கு இவ்வளவு நடந்த பிறகு, நான் கிராமத்தில் இருக்க விரும்பவில்லை. என் வாழ்க்கை புதிய இடத்தில் தொடங்கப் படவேண்டும். சைக்காலும் கர்த்தன்பையும் என்னை பயணத்திற்கு தயார்படுத்தினர்; அவர்கள் என்னை உற்சாகப்படுத்தினர். உணவு மூட்டைகளை கட்டிவிட்டு, குழந்தைகளைப் போல அழுதனர். எங்கள் அண்டை வீட்டார் பலர் விடைபெற வந்தனர், அவர்களில் சண்டையிடும்

சதியம்குல்லும் ஒருவர். நான் கிராமத்தை விட்டு வெளியேறுவதற்கான முடிவை மக்கள் ஏற்றுக்கொண்டனர்.

"கடவுள் உன்னுடன் இருப்பார் குழந்தை," சதியம்குல் என்னிடம் கூறினார். "இனி உன் பாதை தெளிவாக இருக்கும்! பயப்படாதே! உன் ஆசிரியர் உனக்கு கற்பித்த படி நட, நீ நன்றாக இருப்பாய். நீ என்ன நினைத்தாலும், நாங்களும் சில விஷயங்களை புரிந்து கொள்ள ஆரம்பித்து விட்டோம்"

எங்கள் பள்ளி குழந்தைகள் நீண்ட நேரம் வண்டியின் பின்னால் ஓடி வந்து விடை கொடுத்தார்கள் ...

தாஷ்கண்டில் உள்ள குழந்தைகள் காப்பகத்திற்கு இன்னும் பல இளைஞர்கள் என்னுடன் இருந்தார்கள். லெதர் ஜாக்கெட் அணிந்த ஒரு ரஷ்யப் பெண்மணி ரயில் நிலையத்தில் எங்களுக்காக காத்திருந்தார்.

பிற்காலத்தில் எத்தனை முறை ரயில் என்னை மலையில் உள்ள அந்த சிறிய பாப்லர்-நிழல் கொண்ட ரயில் நிலையத்தை கடந்து சென்றது! நான் என் இதயத்தில் பாதியை என்றென்றும் அங்கேயே விட்டுவிட்டேன் என்று நினைக்கிறேன்!

ஏதோ மிகவும் சோகமாக இருந்தது. மனம் உடைந்திருந்த அந்த வசந்த கால மாலையும் இளஞ்சிவப்பாக ஒளிர்ந்தது. நாங்கள் பிரியும் நாள் என்று அந்த அந்திமாலை அறிந்தது போல் இருந்தது. டய்ஷென் துயரம் இல்லாதது போல் காட்டிக்கொள்ள முயன்றார், ஆனால் அவரது வலி நான் அறிந்தேன். ஏனென்றால் அதே வலி என் தொண்டையில் ஒரு சூடான கட்டி போல் அடைத்தது. அவர் அருகில் நின்று என் கண்களை பார்த்துக் கொண்டிருக்க, அவரது கைகள் எனது தலைமுடியை, முகத்தை, கோட்டின் பொத்தானை தடவி கொண்டிருந்தன. "என்னால் முடிந்தால், நான் உன்னை ஒருபோதும் விடமாட்டேன், ஆல்டிநெ. ஆனால் உன் வழியில் நிற்க எனக்கு உரிமை இல்லை. நீ நன்றாக படிக்க வேண்டும். நான் கல்வியறிவு அற்றவன். நீ போகவேண்டும்; அதுதான் நல்லது ... ஒருவேளை நீ ஒரு உண்மையான ஆசிரியையாக வருவாய். அப்போது நீ நம் பள்ளியை நினைவு கொண்டு சிரிப்பாய். அது அப்படியே இருக்கட்டும், அப்படியே இருக்கட்டும் ... "

பள்ளத்தாக்கில் ஒரு எதிரொலியை உருவாக்கி, தூரத்திலிருந்து ரயில் வரும் சத்தம் கேட்டது. பின்னர்

அதன் விளக்குகள் நெருங்குவதை பார்த்தோம். காத்திருந்த கூட்டத்தினரிடையே பரபரப்பு ஏற்பட்டது.

"இன்னும் ஒரு நிமிடத்தில் நீ போய்விடுவாய்," என்று குரலில் ஒரு நடுக்கத்துடன் ட்யூஷென் கூறினார். "மகிழ்ச்சியாக இரு ஆல்டிநெ. நன்றாக படி, படிக்க வேண்டும், அதுதான் முக்கியம். "

என்னால் பேச முடியவில்லை, அழுகை என் தொண்டையை அடைத்தது.

"அழாதே, ஆல்டிநெ" அவர் என் கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டே கூறினார். திடீரென்று நினைத்தவராய் : "நீங்களும் நானும் நட்ட பாப்லர் மரக்கன்றுகளை நானே வளர்க்கிறேன். நீ ஒரு முக்கிய நபராய் திரும்பி வரும்போது, அது அழகாக வளர்ந்திருப்பதை காண்பாய்.

ரயில் வந்து சேர்ந்தது. கண்கண சத்தத்துடன் பெட்டிகள் நின்றன.

"சரி, நாம் விடைபெற வேண்டும்," ட்யூஷென் என்னை கட்டி நெற்றியில் அழுத்தமாக முத்தமிட்டார். "நல்லதே நடக்கும் உனக்கு, சென்று வா என் அன்பே ... பயப்படாதே, எப்பொழுதும் தைரியமாக இரு ..."

நான் படி மேல் ஏறி நின்று திரும்பிப் பார்த்தேன். அந்த தருணத்தை நான் ஒருபோதும் மறக்க மாட்டேன்: ட்யூஷென், அவரது தொங்கிய கையுடன் கண்கலங்க என்னை பார்த்து கொண்டிருந்தார். என்னை தொட நினைத்தவர் போலே முன்னோக்கி வந்தார் ஆனால் அந்த நேரத்தில் ரயில் நகர்ந்தது.

"குட்பை ஆல்டிநெ! போய் வா என் கூடரே! " அவர் அழைத்தார்.

"குட்பை, ஆசிரியர்! சென்று வருகிறேன், என் அன்பே, அன்பான ஆசிரியரே! "

ட்யூஷென் ரயிலின் அருகே ஓடி வந்தார், அவர் பின்னால் சாய்ந்து திடீரென மீண்டும் ஓடி வந்து கூச்சலிட்டார்: "ஆல்டிநெ!"

அவரது குரலில், முக்கியமான ஒன்றை நினைவு கொண்டது போல் அவசரம் இருந்தது. ஆனால் காலம் கடந்து விட்டது, அவரும் அதை அறிந்தார். இன்று வரை அவரது கடைசி கூச்சல் என்னுள் கேட்டுக்கொண்டே இருக்கிறது, அவர் மனதின் ஆழத்தில் இருந்து வந்த அந்த கூச்சல்.

ரயில் ஒரு சுரங்கப்பாதையில் மூழ்கி, நேரான சாலையின் மீது வெளியே வந்து, வேகத்தை சேகரித்து, என்னைச்

கசாக் சமவெளி வழியாக ஒரு புதிய வாழ்க்கைக்கு கூட்டிச்சென்றது ...

விடைபெறுகிறேன் ஆசிரியரே, விடைபெறுகிறேன் எனது முதல் பள்ளியே, விடைபெறுகிறேன் எனது குழந்தைப்பருவமே, விடைபெறுகிறேன் எனது முதல் காதலே ...

டுய்வென் கனவு கண்ட அந்த பெரிய நகரத்தில் நான் வாழ்ந்தேன். அவர் எங்களிடம் கூறிய பெரிய ஜன்னல்கள் கொண்ட ஒரு பெரிய பள்ளிக்குச் சென்றேன். உயர்நிலைப் பள்ளி படிப்பை முடித்த பிறகு, கல்லூரியில் சேர மாஸ்கோவிற்கு அனுப்பப்பட்டேன்.

அந்த நீண்ட ஆண்டுகள் ஆய்வில் எதிர்கொண்ட சிரமங்கள், விரக்தியை நான் அறிந்த நேரங்கள், அந்த அறிவை நான் ஒருபோதும் அடைய மாட்டேன் என்று எனக்குத் தோன்றியது! ஆனால் நான் தோய்ந்துவிடவில்லை; தோல்வியுறவும் மாட்டேன். ஏனெனில் நான் என் ஆசிரியருக்கு கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். விஷயங்கள் கடினமாக இருக்கும்போது அவரைப் பற்றிய எண்ணமே எனக்கு தாக்குப்பிடிக்கும் சக்தியைக் கொடுத்தது. நான் புதிதாக ஆரம்பிக்க வேண்டியிருந்ததால், மற்றவர்கள் எளிதாக புரிந்துகொண்டது கூட எனக்கு கடினமுயற்சி தேவைப்பட்டது.

உயர்நிலைப் பள்ளியில் படிக்கும் போது, நான் டூய்வெனுக்கு ஒரு கடிதம் எழுதினேன். நான் அவரை நேசிக்கிறேன் என்றும், அவருக்காக காத்திருக்கிறேன் என்றும் எழுதினேன். அவரிடம் இருந்து பதில் வரவில்லை. நான் மீண்டும் எழுதவில்லை. அவர் தன்னையும், எனக்கு மகிழ்ச்சியையும் மறுத்தார் என்று நினைக்கிறேன், அதனால் நான் படிப்பை விட்டு விட கூடாதென்று. அவர் செய்தது சரிதான் ... அல்லது வேறு ஏதாவது காரணமா? சந்தேகங்கள், வேதனை என நான் அனுபவித்த அந்த நாட்கள்!

எனது முதல் பட்டம் மாஸ்கோவில் எனக்கு வழங்கப்பட்டது, அங்கு நான் எனது ஆய்வறிக்கையை சமர்ப்பித்தேன். அது எனக்கு ஒரு பெரிய, முக்கியமான வெற்றியாக இருந்தது. அந்த பரபரப்பான ஆண்டுகளில் நான் ஒருபோதும் வீட்டிற்கு போகவில்லை. பின்னர் போர் மூண்டது. அந்த இலையுதிர்காலத்தின் இறுதியில், ஃப்ரன்ஸ் (Frunze) செல்லும் வழியில், டூய்வெனை பிரிந்த அந்த சிறிய ரயில் நிலையத்தில் இறங்கினேன். அதிர்ஷ்டம் என்னுடன் இருந்தது: எங்கள் கிராமத்திற்கு செல்லும் ஒரு குதிரை வண்டி அங்கே நின்றது.

போரின் கடுமையான நாட்களில் மட்டுமே நான் திரும்பி வந்த என் அன்பான ஊர்! புதிய கிராமங்களுடன் மாற்றம் அடைந்த ஊரை பார்க்கும் போது மகிழ்ச்சியாக இருந்தது. புதிதாக பயிரிடப்பட்ட வயல்கள், புதிய சாலைகள் மற்றும் பாலங்கள், ஆனால் போரின் பாதிப்பு மகிழ்ச்சியை சிதைத்தது.

நாங்கள் கிராமத்தை நெருங்கும்போது எனக்கு உற்சாகம் ஏற்பட்டது. தூரத்திலிருந்து நான் தெருக்களை,

வீடுகள் மற்றும் பழத்தோட்டங்களை பார்த்தேன். பின்னர் எங்கள் பள்ளி இருந்த மலையின் மீது என் பார்வையைத் திருப்பினேன். இரண்டு உயரமான பாபலர்கள் பக்கம் பக்கமாக நின்றிருந்தன. மூச்சடைத்து போனேன். அவை காற்றில் மெதுவாக ஆடிக்கொண்டிருந்தன. பின்னர், என் வாழ்க்கையில் முதல்முறையாக அவரை பெயரிட்டு அழைத்தேன், நான் எப்போதும் ஆசிரியர் என்றே அழைத்த மனிதரை.

“ட்யூஷன்,” நான் மெதுவாக அழைத்தேன். “நீங்கள் எனக்காக செய்த அனைத்திற்கும் நன்றி, ட்யூஷன்! நீங்கள் என்னை நினைத்து கொண்டோதான் இருந்திருக்கிறீர்கள்..., நீங்கள் உங்கள் வார்த்தையை காப்பாற்றி விட்டீர்கள்.... உங்களைப் போலவே, ட்யூஷன்.

என் கண்களில் கண்ணீர் வர ஆரம்பித்தது.

"என்ன ஆயிற்று?" இளம் டிரைவர் பதட்டத்துடன் கேட்டார்.

"ஒன்றுமில்லை. இங்கே யாரையும் உங்களுக்குத் தெரியுமா? "

"ஓ, எல்லோரையும் நான் அறிவேன். "

"உங்களுக்கு ட்யூஷன் தெரியுமா? முன்பு இங்கு பள்ளி நடத்தினார். "

"ட்யூஷன்? அவர் ராணுவத்திற்கு போனார். நானே அவரை சேர்க்கை அலுவலகத்திற்கு அழைத்துச் சென்றேன் இதே வண்டியில்."

நான் அவரை அங்கேயே விட சொன்னேன். நான் என்ன செய்ய வேண்டும்? வீடு வீடாகத் போய் தெரிந்தவர்களை பார்ப்பதா? இல்லை, இது போன்ற நேரத்தில் என்னால் அதை செய்ய முடியவில்லை. ட்யூஷனும் அங்கில்லை, போரில் சண்டையிட்டுக் கொண்டிருந்தார். மற்றொரு விஷயம்: நான் ஒருபோதும் என் அத்தை மாமாவின் வீட்டில்

கால் வைக்க மாட்டேன் என்று சத்தியம் செய்திருந்தேன். ஒருவர் பல விஷயங்களை மன்னிக்க முடியும் ஆனால் அவர்கள் செய்த கொடுமனை குற்றத்தை யாராலும் மன்னிக்க முடியும் என்று தோன்றவில்லை. நான் திரும்பி வந்தேன் என்று கூட அவர்கள் அறிய கூடாது என்று நினைத்தேன். அதனால் நான் சாலையை விட்டுவிட்டு, மலையிலிருந்து பாபலர்களிடம் சென்றேன்.

ஆ என் பாபலர்கள், என் அழகான பாபலர்கள்! இளம் கன்றுகளாக இருந்ததில் இருந்து உங்களின் அடியில் எவ்வளவு தண்ணீர் பாய்ந்திருக்கின்றன. உங்களை பார்த்து பார்த்து வளர்த்த அந்த மனிதனின் கனவு நினைவாகி விட்டது. அப்புறம் ஏன் முணுமுணுக்கிறீர்கள், என்ன சோகம் ? கடந்து போன கோடைக்காலத்திற்காக புலம்புகிறீர்களா அல்லது குளிர்ந்த காற்று உங்கள் இலைகளை கிழித்து எறிவதால் புகார் செய்கிறீர்களா? அல்லது உங்களுடைய அடித்தண்டு மக்களின் வேதனைக்காகவும் துக்கத்திற்காகவும் வருத்தப்படுகிறீர்களா?

ஆம், குளிர்காலம்தான், குளிர் இருக்கும், பனிப்புயல் இருக்கும், ஆனால் பின்னர் மீண்டும் வசந்த காலம் வரும்....

மஞ்சள் நிற இலைகளின் சலசலப்பைக் கேட்டுக்கொண்டு நீண்ட நேரம் அங்கேயே இருந்தேன். மரத்தின் அடியில் உள்ள வாய்க்கால் சமீபத்தில் சுத்தம் செய்யப்பட்டுள்ளன. புதிதாக தோண்டப்பட்டு மண்வெட்டியின் தடம் தெரிந்தது. வாய்க்காலை நிரப்பும் தெளிவான நீரில் சிறிய சூழலுடன் சென்றது, அதன் மீது பாபலர்களின் மஞ்சள் இலைகள் மிதந்தது.

நான் நின்ற இடத்திலிருந்து புதிய பள்ளி கட்டிடத்தின் கூரையை காண முடிந்தது. எங்கள் பழைய பள்ளியின் தடயமும் இல்லை ...

நான் மீண்டும் சாலைக்குச் சென்று பார்த்த முதல் வண்டியில் ரயில் நிலையத்திற்கு ஏறினேன்.

போரின் பின் வெற்றி வந்தது. குழந்தைகள் பெருமையுடன் தங்கள் புத்தகங்களை தந்தையின் பெட்டியில் பள்ளிக்கு எடுத்துச் சென்றனர். ஆண்கள் போரில் இருந்து திரும்பி வந்து ஆண்களின் வேலைகளை செய்து கொண்டிருந்த பெண்களை விடுவித்தனர். போரில் கணவர்களை இழந்த விதவைகள் அழுது தீர்த்து தங்கள் தனிமைக்கு பழகிக் கொண்டிருந்தனர். தங்கள் அன்பானவர்களுக்காக இன்னும் காத்திருந்தவர்களும் இருந்தனர்.

எனக்கும் டய்வெனைப் பற்றி எதுவும் தெரியவில்லை. குர்குரேவிலிருந்து நகருக்கு வந்தவர்கள் அவர்

காணாமல் போனவர்களின் பட்டியலில் உள்ளதாக கூறினர். சோவியத் கிராமதிற்கு இது குறித்து அறிவிப்பு வந்துள்ளது.

"அவர் கொல்லப்பட்டிருக்கலாம்," என்று அவர்கள் கூறினர். "நீண்ட காலம் கடந்துவிட்டது, இன்னும் அவரைப் பற்றி எந்த செய்தியும் இல்லை."

எனவே என் ஆசிரியர் திரும்பி வரவில்லை. நாங்கள் விடைபெற்ற அந்த மறக்கமுடியாத நாள்தான் எங்களின் கடைசி சந்திப்பு...

என் கடந்த காலத்தின் இந்த பக்கங்களைத் திருப்பும் வரை, என் இதயத்தில் இவ்வளவு வருத்தமும் துக்கமும் இருந்ததை நான் அறியவில்லை.

1946 வது வருடம் இலையுதிர்காலத்தின் பிற்பகுதியில், டாம்ஸ்கில் உள்ள பல்கலைக்கழகத்திற்கு ஒரு அறிவியல் சார்ந்த பணிக்கு அனுப்பப்பட்டேன்.

முதன் முறையாக சைபீரியாவுக்கு ரயிலில் பயணம் செய்தேன். இலையுதிர்காலத்தின் பிற்பகுதியில் நாடு கடுமையானதாகவும் தடைசெய்யப்பட்டது போலவும் தோன்றியது. இருண்ட பழமையான காடுகள் கடந்து போயின. அங்கங்கே சமன்செய்ய பட்டு கறுப்பு நிற புள்ளிகள் போல குடிசைகளின் கூரைகள் இருந்தன . அதன் புகைபோக்கிகளிலிருந்து மெல்லிய வெள்ளை புகை வந்து கொண்டிருந்தது. முதல் பனி பாழடைந்த வயல்களில் படர ஆரம்பித்திருந்தது. காகங்கள் அதன்மீது மீது வட்டமிட்டன. வானம் பெரும்பாலும் மேகமூட்டத்துடன் காணப்பட்டது.

ஆனால் எனது ரயில் தோழர்கள் ஒருபோதும் மந்தமாக இருக்க விடவில்லை. போரில் காலை இழந்து ஊன்றுகோலில் இருந்த ஒருவர், எங்களை மகிழ்விக்க வேடிக்கையான இராணுவக் கதைகளையும் நகைச்சுவைகளும் கூறினார். அவரது வெளிப்படையான, மற்றவர்களை பாதிக்காத ஆழ்ந்த உண்மைக் கதைகள் வந்து கொண்டே இருந்தன. ரயிலில் இருந்த அனைவரும் அந்த மனிதரை நேசித்தார்கள். நோவோசிபிர்ஸ்கை கடந்து ரயில் ஒரு நிமிடம் சிக்னலுக்காக நின்றது. அவர் எங்களிடம் சொன்ன நகைச்சுவைக்கு சிரித்துக்கொண்டு நான் ஜன்னலுக்கு வெளியே பார்த்தேன். அப்போது ரயில் புறப்பட்டது. நாங்கள் தடத்தை மாற்றும் ரயில் ஊழியரின் தனிமையான குடிசையை கடந்து சென்ற போது நான் அதிர்ச்சி அடைந்தேன். அடுத்த நொடி நான் பின்வாங்கி ஜன்னலின் கம்பியில் என் முகத்தை பலமாக அழுத்தினேன். அது டய்ஷென், அவர் அங்கே இருந்தார்! அவர் குடிசைக்கு வெளியே ஒரு

சிறிய கொடியை பிடித்துக் கொண்டிருந்தார். நான் பித்துபிடித்தது போல் ஆனேன் என்று நினைக்கிறேன்.

“நிறுத்துங்கள்!” குரலின் உச்சியில் கத்திக்கொண்டு என்ன செய்வது என்று தெரியாமல் ரயிலின் கடைசி வரை ஓடினேன்; அவசரகால பிரேக்கைப் பார்க்கும் வரை. நான் அதை இழுத்தேன்.

ரயில் பெட்டிகள் ஒன்றோடொன்று மோதி, சட்டென நிநிறுத்தத்துக்கு வந்தது. பயண பெட்டிகள் மேலிருந்து

விழுந்தன, கப் மற்றும் கண்ணாடி டம்ளர்கள் மேசைகளில் இருந்து உருண்டன, பெண்கள் கத்தினார்கள், குழந்தைகள் அலறினர், யாரோ கத்தினார்கள்: “ஒரு மனிதன் ரயிலில் விழுந்து விட்டான்!”

நான் ஏற்கனவே படியில் இருந்தேன். கண்மூடித்தனமாக. நான் எதையும் யோசிக்காமல் குதித்தேன். கண்மூடித்தனமாக ஸ்விட்ச்மேன் குடிசைக்கு திரும்பி ஓடினேன், ட்யூஷெனிடம். எனக்கு பின்னால் ரயில் காவலர்களின் விசில் கேட்டது. பயணிகளும் கீழே குதித்து எனக்கு பின்னால் ஓடி வந்தனர். நான் ரயிலின் முழு நீலத்திற்கும் ஓடினேன். ட்யூஷென் என்னை நோக்கி ஓடி வந்து கொண்டிருந்தார்.

“ட்யூஷென்! ஆசிரியரே! ” நான் அழுதேன்.

அந்த மனிதன் நின்று, திகைப்புடன் என்னைப் பார்த்தான். இது ட்யூஷென் தான், நிச்சயமாக. முகமும் கண்களும் அவரை போலவே இருந்தது. ஆனால் அவர் சற்று வயதானவர் போலவும் மீசையும் வைத்திருந்தார்.

“என்ன பிரச்சனை, சகோதரி?” அவர் கசாக்கில் என்னிடம் கேட்டார். “நீங்கள் வேறொருவர் என்று என்னை தவறாக நினைத்திருக்க வேண்டும். நான் ஸ்விட்ச் மேன், என் பெயர் பெயினு. ”

“பெயினு?”

ஏமாற்றம் அடைந்து புண்பட்டுப் போனேன். அவமானத்தில் கத்தக்கூடாது என்று நான் பற்களைப் கடித்துக் கொண்டேன். நான் என்ன செய்து விட்டேன்! தலை கவிழ்ந்து கைகளால் முகத்தை மூடிக்கொண்டேன். ஐயோ, பூமி ஏன் என்னை விழுங்கவில்லை! இப்படி

பயப்படுத்தியதற்காக சவிட்ச்மேனிடமும் பயணிகளிடமும் மன்னிப்பு கேட்க வேண்டும் என்று தெரிந்திருந்தும், மௌனமாக நின்றேன். என் சக பயணிகளும் விசித்திரமாக அமைதியாக இருந்தனர். அவர்கள் கோப்படுவார்கள் என்று எதிர்பார்த்தேன், ஆனால் யாரும் எதுவும் சொல்லவில்லை. அந்த வினோதமான மவுனத்தில், ஒரு பெண் சிறு விம்மலுடன் கூறினார்.

"பாவம் , அவள் அவனை தன் கணவன் அல்லது சகோதரன் என்று தவறாக நினைத்திருக்க வேண்டும்!"

கூட்டம் உயிருக்கு வந்தது.

"இப்படி நடந்து விட்டதே!" யாரோ ஆழ்ந்த குரலில் சொன்னார்கள்.

"ஆனால் போரில் என்ன நடக்கவில்லை, என்னதான் கடந்து வரவில்லை?" ஒரு பெண்ணின் நடுங்கும் குரல் பதிலளித்தது.

சவிட்ச்மேன் என் கைகளை முகத்திலிருந்து விலக்கி, கூறினார்:

"போகலாம் வாருங்கள். உங்களை பெட்டிக்கு அழைத்துச் செல்கிறேன்."

அவர் என் கையை பிடித்து கொண்டார். இன்னொரு அதிகாரி என்னை மறுபுறம் ஆதரவுடன் பிடித்தார்.

"தோழியே, போகலாம் வாருங்கள். எங்களுக்கு புகிறது, "என்று அவர் கூறினார்.

மக்கள் எனக்கு வழி விட்டனர், ஒரு இறுதி சடங்கில் நான் ஒரு துக்கம் கொண்டவளைப் போல வழிநடத்தப்பட்டேன். நாங்கள் மெதுவாக நடந்தோம், மற்றவர்கள் எங்களுக்கு பின்னால் வந்தனர். சுற்றி நின்று கொண்டிருந்த ரயில் பயணிகள் அமைதியாக கூட்டத்துடன் சேர்ந்தனர். யாரோ என் தோள்களில் ஒரு கம்பளி சால்வை போர்த்தினார்கள். ஊன்றுகோலில் இருந்த மனிதர் எனக்கு பின்னால் நெருக்கமாக வந்தார். அவ்வப்போது வந்து என் முகத்தை ஆர்வத்துடன் பார்ப்பார். இந்த பெரிய நகைசுவையாளர்,

மகிழ்ச்சியான, கனிவான மற்றும் தைரியமான மனிதர், ஏதோ காரணங்களால் குனிந்த தலையுடன் நடந்தார், அவர் அழுதார் என்று நினைக்கிறேன். நானும் அழுதேன். ரயிலைக் கடந்து மெதுவாக சென்ற அணிவகுப்பில், விசில் மற்றும் தந்தி கம்பிகளின் முனகல் கேட்டது. அது

ஒரு இறுதி ஊர்வலத்தின் சத்தம் போல உணர்ந்தேன். “இல்லை, நான் அவரை ஒருபோதும் மீண்டும் பார்க்கக் போவதில்லை.”

நாங்கள் என் பெட்டியை அடைந்ததும், தலைமை நடத்துனர் என்னைத் தடுத்தார். அவர் உரத்த குரலிலும் கோபத்திலும் இருந்தார். என்னை நோக்கி விரல் காட்டி நான் புரிந்தது சட்டப்படி குற்றம் என்று ஏதோ கூறினார். பதிலுக்கு நான் எதுவும் சொல்லவில்லை. அப்போது வேறெதுவும் எனக்கு முக்கியமில்லை. அவர் ஒரு அறிக்கையை என்னிடம் கொடுத்து அதில் கையெழுத்திட வேண்டும் என்று வலியுறுத்தினார். ஆனால் அவர் கொடுத்த பென்சிலைப் பிடிக்கக் கூட என் விரல்களில் வலிமை இல்லை.

பின்னர் ஊன்றுகோலில் இருந்த என் சக பயணி அந்த மனிதனின் கைகளில் இருந்து காகிதத்தை பறித்துக்கொண்டு முன்னே வந்தார். அவர் முகத்திற்கு நேரே மிரட்டினார் :

"அவளை தனியாக விடு! நான் அதில் கையெழுத்திடுகிறேன். அவசரகால பிரேக்கை இழுத்தது நான்தான், நான் பொறுப்பை ஏற்றுக்கொள்கிறேன்! "

இழந்த நேரத்தை ஈடுகட்ட பழைய ரஷ்ய நிலங்கள் வழியாக சைபீரியா முழுவதும் ரயில் விரைந்தது. யாரோ ஒருவர் ஒரு கிட்டார் வாசித்தார், இரவில் அது ஒரு துக்கமான ஓசையை கொண்டிருந்தது. ரஷ்ய விதவைகளின் இந்த எளிய பாடலை என் மனதில் கொண்டு சென்றேன் - போருக்குப் பின்னர் நான் சந்தித்த துன்பகரமான சந்திப்பின் நினைவூட்டல்.

ஆண்டுகள் கடந்தது. கடந்த காலம் குறைந்து எதிர்காலத்தின் பெரிய மற்றும் சிறிய அக்கறைகளுடன் முன்னகர வற்புறுத்தியது. நான் வயது கடந்து தாமதமாக திருமணம் செய்து கொண்டேன். என் கணவர் ஒரு நல்ல மனிதர். எங்களுக்கு குழந்தைகள் உள்ளனர், நாங்கள் ஒரு மகிழ்ச்சியான குடும்பம். நான் இப்போது ஒரு தத்துவ அறிஞர். நான் நிறைய பயணம் செய்ய வேண்டும். நான் பல நாடுகளுக்குச் சென்றிருக்கிறேன்... ஆனால் நான் ஒருபோதும் குர்குரேக்கு மீண்டும் திரும்பிச் செல்லவில்லை. எனக்கு பல காரணங்கள் இருந்தன. நிச்சயமாக, நான் அதை சாக்காக சொல்லவில்லை. எனது ஊரோடு எல்லா உறவுகளையும் துண்டித்தது மோசமானது, அது மன்னிக்க முடியாதது. ஆனால் அது உள்ளுக்குள் இருக்கிறது. நான் கடந்த காலத்தை மறக்கவில்லை, இல்லை, நான் மறக்கவும் முடியாது, நான் அதிலிருந்து விலகி மட்டுமே இருக்கிறேன்.

மலைகளில் உள்ள அந்த சிறிய ஓடைகளின் எண்ணம் நினைவுக்கு வருகிறது. ஒரு புதிய சாலை உருவாகும் போது, ஓடைக்கு செல்லும் தடம் மறைந்துவிடுகிறது. வழிப்போக்கர்கள் தண்ணீரைக் குடிப்பதற்காக

அரிதாகவே செல்கிறார்கள், கொஞ்சம் கொஞ்சமாக புற்கள் புதர்களும் வளர்ந்து விடுகிறது. விரைவில் ஓடை இருப்பதையே நீங்கள் கவனிக்க மாட்டீர்கள். எப்போவாவது ஒரு முறை மட்டுமே, மிகவும் சூடான நாளில், யாரோ ஒருவர் அதை நினைவில் வைத்துக் கொண்டு, சாலையில் இருந்து விலகி, தாகத்தைத் தணிக்க அதைத் தேடுவார். அவர் புறக்கணிக்கப்பட்ட அந்த ஓடைக்கு வந்து, மூடிருந்த

கிளைகளை ஒதுக்கி விட்டு பார்ப்பார். நீண்ட நாள் பயன்படுத்தாத அற்புதமான ஓடையின் ஆழமான, அமைதியான நீரின் தெளிவைக் கண்டு ஆச்சரியப்படுகிறார்கள். அதில் அவர் தன்னை, சூரியனை, வானத்தை, மலைகளை என எல்லாம் காண்பார். அப்படி ஒரு அழகான இடத்தை அறிந்து கொள்ளாதது ஒரு பாவம் என தனக்கு சொல்லிக்கொள்வார். அதைப் பற்றி அவர் தனது நண்பர்களிடம் சொல்ல வேண்டும் என நினைப்பார். ஆனால் அடுத்த முறை வரை அதே இடத்திற்கு வரும் வரை அதை மறந்து விடுவார்.

சில நேரங்களில் இது வாழ்க்கையிலும் நடக்கிறது. ஆனால் ஒருவேளை அது அப்படித்தான் இருக்க வேண்டும் போல.

குர்குரேவுக்கு நான் சமீபத்தில் சென்றது அத்தகைய ஓடையை நினைவூட்டியது.

நான் ஏன் திடீரென்று வெளியேறினேன் என்பது உங்களுக்கு குழப்பமாக இருக்கலாம். அங்கு இருந்தபோதே இதையெல்லாம் மக்களுக்குச் சொல்லி இருக்கலாமே என்று நீங்கள் என்னிடம் கேட்பீர்கள். இல்லை என்னால் முடியவில்லை. நான் மிகவும் வருத்தப்பட்டேன், என்னைப் பற்றி வெட்கப்படுகிறேன், அதனால்தான் நான் வெளியேற முடிவு செய்தேன். என்னால் ட்யூஷனை எதிர்கொள்ள முடியாது என்று எனக்குத் தெரியும், அவரை கண்களில் நேராக பார்க்க முடியவில்லை. என்னை நானே ஒருங்கிணைக்க வேண்டியிருந்தது. எல்லாவற்றையும் அமைதியாக சிந்தித்து, எங்கள் கிராம மக்களுக்கு மட்டுமல்ல மற்ற எல்லோருக்கும் நான் சொல்ல விரும்புவதை சிந்திக்க வேண்டி இருந்தது.

இன்னொரு காரணத்திற்காகவும் நான் சங்கடமாகவும் வெட்கமாகவும் உணர்ந்தேன்: அந்த கவனமெல்லாம் இருந்திருக்க வேண்டியது என் மீது அல்ல, பள்ளி திறப்பு விழாவில் மரியாதைக்குரிய இடத்தை பெற்றிருக்க வேண்டியது நானில்லை. எங்கள் முதல் ஆசிரியரும், கிராமத்தின் முதல் கம்ப்யூனிஸ்டுமான ட்யூஷன்தான் அதற்கு தகுதியானவர். அங்கிருந்த எல்லா மக்களை விடவும் அவருக்கு அந்த உரிமை இருந்தது. ஆனால் எல்லாமே எதிர்மாறாக நடந்தது. அந்த தங்க மனிதர் எங்களுக்கு வாழ்த்துச்செய்திகளை வழங்குவதற்காக கடுமையாக சவாரி செய்துகொண்டு வந்திருந்தபோது, நாங்கள் சந்தோசமாக விருந்தை

ரசித்துக் கொண்டிருந்தோம். பின்னர் அவர் மீதமுள்ள அஞ்சல்களை வழங்க விரைந்தார்.

இதுபோன்ற விஷயங்கள் இதற்கு முன்பு நடந்ததை நான் கண்டிருக்கிறேன், இது ஒன்றும் புதிதல்ல. அதனால்தான் நான் என்னையே கேட்டுக்கொள்கிறேன்: நாம் எப்போது மறந்தோம் ? லெனின் மதித்த விதத்தில் ஒரு சாதாரண மனிதனை மதிக்க வேண்டும் என்பதை. குறைந்தபட்சம் இதுபோன்ற விஷயங்களைப் பற்றி இப்போது பாசாங்குத்தனம் இல்லாமல் வெளிப்படையாகப் பேசுகிறோம் என்பதில் மகிழ்ச்சியடைகிறேன். இந்த விதத்திலாவது, கொஞ்சமாவது லெனின் அருகில் வந்துள்ளோம்.

குர்குரேவில் உள்ள இளைஞர்களுக்கு ட்யூஷன் ஒரு அற்புதமான ஆசிரியர் என்று புரியவில்லை. அப்போது இருந்த பலர் வயதாகி இன்று இல்லை. ட்யூஷனின் மாணவர்களில் பலர் போரில் கொல்லப்பட்டனர். அதனால் இளம் தலைமுறையினரிடம் சொல்ல வேண்டிய கடமை எனக்கு உள்ளது. என் இடத்தில் யார் இருந்திருந்தாலும் அதை செய்யதிருக்க வேண்டிய கடமை உள்ளது. ஆனால் நான் மீண்டும் குர்குரேவுக்குச் செல்லவில்லை, எனக்கு ட்யூஷன் பற்றிய செய்தி எதுவும் இல்லை. காலப்போக்கில் அவரது உருவம் விலைமதிப்பற்ற நினைவுச்சின்னமாக அமைதியான அருங்காட்சியகத்தில் வைத்ததாக ஆகியது.

நான் என் ஆசிரியரைப் பார்க்க திரும்பிச் செல்ல வேண்டும், அவருக்கு நான் பதில் சொல்ல வேண்டும். என்னை மன்னிக்கும்படி அவரிடம் கெஞ்சுவேன்.

நான் மாஸ்கோவில் எனது வேலையை முடித்ததும், மீண்டும் குர்குரேவுக்குச் சென்று புதிய பள்ளியை ட்யூஷன் பெயரை வைக்க சொல்வேன். ஆமாம், கூட்டு பண்ணையின் உறுப்பினரான ட்யூஷன், தபால்காரர். என் சக குர்குரே வாசியான நீங்கள் என்னை ஆதரிப்பீர்கள் என்று நம்புகிறேன். தயவுசெய்து செய்யுங்கள்!

இப்போது காலை ஒரு மணி. நான் என் பால்கனியில் நிற்கிறேன். கடலெனத் தெரியும் நகர விளக்குகளை பார்த்துக் கொண்டு, விரைவில் நான் குர்குரேயுக்கு திரும்பிச் சென்று நான் மீண்டும் என் ஆசிரியரைப் பார்ப்பேன், அவரது சாம்பல் தாடியை முத்தமிடுவேன் ... நான் என் ஜன்னல்களை அகலத் திறக்கிறேன். அறைக்குள் புதிய காற்று வருகிறது. நீல நிற மங்கலான ஒளியில் எனது புதிய படத்திற்கான ஓவியத்தை நான் யோசிக்கிறேன். ஓவியங்கள் பல உள்ளன, அதற்கு நான் மீண்டும் மீண்டும் முதலில் இருந்து தொடங்க வேண்டியிருக்கிறது. ஆனால் இவ்வளவு சீக்கிரமாக ஒட்டுமொத்த படத்தைப் பார்க்க முடியாது. நான் இன்னும் கருவை கண்டுபிடிக்கவில்லை. நான் தரையில் குறைந்து

கொண்டிருக்கும் இரவின் வெளிச்சத்தை நோக்குகிறேன்... சிந்திக்கிறேன், சிந்திக்கிறேன், சிந்திக்கிறேன் ... ஒவ்வொரு முறையும் இது நடக்கிறது. ஒவ்வொரு முறையும் உணர்கிறேன், எனது படம் ஒரு தெளிவற்ற யோசனையைத் தவிர வேறில்லை என்பதை.

இருந்தும், என் வரையப்படாத படம் பற்றி உங்களுடன் பேச விரும்புகிறேன். உங்கள் ஆலோசனையை நான் கேட்க விரும்புகிறேன். நீங்கள் ஏற்கனவே யூகித்து இருப்பீர்கள், அது எங்கள் கிராமத்தின் முதல் ஆசிரியரும், முதல் கம்ப்யூனிஸ்டுமான ட்யூஷெனுக்கு சமர்ப்பிக்கப்படும் என்று.

ஆனால் ஒரு போராளியின் இந்த சிக்கலான வாழ்க்கையின் தன்மையை என்னால் வண்ணங்களில் தெரிவிக்க முடியுமா என்பது எனக்குத் தெரியவில்லை, அத்துடன் வெவ்வேறு மனித விதிகள் மற்றும் அந்த வாழ்க்கையில் ஒரு பெரும் பங்கு கொண்டிருந்த உணர்ச்சிகளுடன். நிரம்பி இருக்கும் இந்த கிண்ணத்தை நான் கொட்டக்கூடாது, என் சமகாலத்தவர்களான உங்களிடம் இதை நான் பாதுகாப்பாக எடுத்துச் செல்ல வேண்டும், ஆனால் அதை எப்படி செய்வது? நான் என் யோசனையை மட்டும் உங்களுக்கு தெரிவிக்க கூடாது ; எனது படத்தை நம் அனைவரது படைப்பாக மாற்ற வேண்டும். ஆனால் அதை எப்படி செய்வது?

நான் இந்த படத்தை வரைய வேண்டும், இன்னும் எனக்கு பல சந்தேகங்கள் உள்ளன. சில நேரங்களில், நான் எதற்கும் பொருத்தமில்லை என்று தோன்றுகிறது. ஆனால் யோசித்துப் பார்த்தால்: ஏன் விதி என்னை ஒரு கலைஞராகச் செய்தது? ஓ, இது ஒரு நேரம் சித்திரவதை! மற்றொரு நேரம், நான் மிகவும் வலிமையாக உணரவும், என்னால் ஒரு மலையைத் தள்ள முடியும் என்றும் தோன்றுகிறது! பின்னர் நான் என்னிடம் சொல்கிறேன்: கவனி, படி, தேர்ந்தெடு. உனக்கு அவர்களின் கதை தெரியாவிட்டாலும், ஒரு குழந்தையாக நீ நேசித்த பாப்பலர்களான ட்யூஷென் ஆல்டிநெ ஆகியோரின் பாப்பலர்களை ஒவியமாக்கு.

வெறுங்காலுடன், எரியும் வெயிலில், மரத்தின் ஏறக்கூடிய மிக உயர்ந்த கிளையில் உட்கார்ந்து, தூரத்தில் மர்மமாக பார்த்துக்கொண்டிருந்த சிறுவனை வரையலாம்.

அல்லது, உன் படத்தை 'முதல் ஆசிரியர்' என்று அழைத்து, இந்த தருணத்தை சித்தரிக்கலாம்: ட்யூஷென் தனது பள்ளிக் குழந்தைகளை நீரோடை கடக்க சுமந்து செல்கிறார், சிவப்பு-நரித் தொப்பிகளில் இரண்டு முட்டாள் ஆண்கள் அவரைப் பார்த்து கேலி செய்து கொண்டு குதிரையில் செல்கிறார்கள்.

அல்லது, அவர்கள் ரயில் நிலையத்தில் பிரிந்து செல்லும் காட்சியை வரையலாம். ட்யூஷனின் கூச்சல் நினைவிருக்கிறதா? சரி, உன் படம் ஆல்பிநெ இன்றுவரை கேட்கக்கூடிய ட்யூஷனின் கூச்சலைப் போல இருக்கட்டும். அது ஒவ்வொரு இதயத்தில் இருந்து ஒரு பதிலைக் கேட்கட்டும்.

அதைத்தான் நானே சொல்லிக் கொள்கிறேன். நானே சொல்லிக்கொள்ளும் நிறைய விஷயங்கள் உள்ளன, ஆனால் அவை அனைத்தும் நடந்துவிட வில்லை... நான் இன்னும் என்ன வரைவேன் என்று தெரியவில்லை. ஆனால் எனக்கு ஒரு விஷயம் தெரியும்: நான் முயற்சியைக் கைவிடமாட்டேன்.